

DEN danske
STJERNE

Oktober 1973, 122. Årgang, Nummer 10

01
N1205,51
D186D
v.122
-1973

Det inspirerende budskab

Ældste MARION D. HANKS
Assistent til De tolv Råd

Vor styrke, vor sjælfred og vor lykke ligger i Herren. I denne verden, der er så fuld af prøvelser og lidelser, har vi uendelig stor brug for den trøst og sikkerhedsfølelse, det giver at have tro på Herren, at omvende sig fra sine synder og at tjene ham. Hvis vi vil anerkende ham for det, han er, hvis vi vil være taknemmelige, tjene ham, elske hans børn og tage imod det ansvar, der følger med at være virkelig kristen, så vil vi også være lykkelige, uanset om vi har problemer og sorger.

Apostlen Johannes sagde: „Når I ved dette, er I salige, om I gør det.“ (Joh. 13:17).

Det giver ingen varig glæde at besidde noget. Stolthed giver ingen fred, hverken her eller hinsides. Men der er trøst og glæde at finde i hans kærlige arme, han, hvis modige gerninger, hvis barmhjertighed og kærlighed var lige store, selv om han levede i skyggen af det kors, han vidste ville blive hans kødelige endeligt, og i skyggen af en verden, der var fuld af moralske mangler.

Vi bør ikke tillade, at andres fejltagelser også driver os bort fra glæden; vi bør heller ikke give op, fordi vi måske allerede har gjort noget forkert. Jesus døde for vore personlige synder. Han er vor Frelser og Forløser, og vi tilhører ham.

Herren sagde til det gamle Israel: „Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom . . . thi mig hører hele jorden til.“ (2. Mos. 19:5).

Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg beder om, at vi alle må kende den glæde, der kommer af at vide dette, i Jesus Kristi navn. Amen.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Oktober 1973

122. Årgang, Nummer 10

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Harold B. Lee

N. Eldon Tanner

Marion G. Romney

DE TOLVS RÅD

Spencer W. Kimball

Mark E. Petersen

Ezra Taft Benson

Delbert L. Stapley

LeGrand Richards

Hugh B. Brown

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

REDAKTIONSKOMITEEN

Doyle L. Green, editor-in-chief

Larry A. Hiller, managing editor

Jørgen Ljungstrøm, coordinator,

Translation Services Department,

Grundtvigsvej 27 C, 1 tv

DK-1864 København

LAYOUT

Verlag Kirche Jesu Christi

der Heiligen der Letzten Tage

PRINTING

Paul Giese KG, Offenbach/M

Vesttyskland

ABONNEMENT

6 numre d. kr. 15.00

12 numre d. kr. 30.00

I løbsalg pr. nr. d. kr. 3.00

Nævnte priser er incl. moms og porto.

Betaling ved check udstedt til Den danske

Stjerne eller gennem postgiro 333.38

til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hel-

lige, Dalgas Boulevard 164, 2000 Køben-

havn F.

© 1973 by the Corporation of the Presi-
dent of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints.

Indholdsfortegnelse

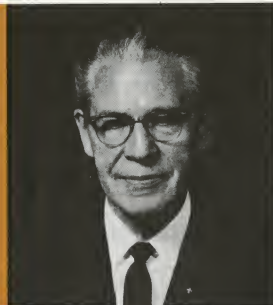
„Nej, tal ej ondt“, præsident N. Eldon Tanner	400
Kun en lærer, ældste Thomas S. Monson	402
Undervis børnene gennem bøn, Marian P. Sorensen	405
Hjemmelærerernes pligter og ansvar, præsident Marion G. Romney	408
Den fremmede, Jeanine Rutishauser	413
Har du betalt din tiende? — Elizabeth Stoecker	415
Den nye kirke-kontorbygning	416
Zions velfærd er min lod, Roy W. Doxey	419
Befæst Zions stave, præsident Harold B. Lee	423
Du kan selv vælge, præsident N. Eldon Tanner	428
Mennesket — Guds barn, præsident Marion G. Romney	432
Historier fra Generalautoriteterne, præsident Harold B. Lee	437

Børnenes sider

Fra ven til ven, biskop Victor L. Brown	145
Påklædningsdukke, Judy Capener	148
Pusle, Carol Conner	150
Samuel	151
Georgs særlige smil, Sherrie Johnson	154

„Nej, tal ej ondt“

Præsident N. ELDON TANNER
1. rådgiver i Det første Præsidentskab

Lad os her genopfriske nogle udtalelser af den Herre Jesus Kristus, udtalelser, som alle står i forbindelse med mit tema i dag, nemlig: „Du skal elske din næste som dig selv.“ (Matt. 22:39).

„Du skal ikke tale ondt om din næste eller gøre ham nogen skade.“ (L. & P. 42:27).

„... menneskene skal gøre regnskab på dommens dag for hvert unyttigt ord, de taler. Thi ud fra dine ord skal du frikendes, og ud fra dine ord skal du fordømmes.“ (Matt. 12:36-37).

Der findes endnu en udtalelse, som vi ofte kalder den gyldne regel: „Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne.“ (Matt. 7:12).

Desuden sagde han: „... hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.“ (Matt. 25:40).

Der er noget, der tyder på, at vi allesammen har en tendens til at tale om vor næste. Ja, faktisk er det en del af menneskets natur. Og af en eller anden grund er det meget lettere at tale om et menneskes fejl end om dets gode sider. Vi er tilbøjelige til at gentage de nedsættende udtalelser, vi hører om vor næste, enten det blot er rygter, eller det er noget, der har sin bund i virkeligheden; og disse ting synes for hver gang, de bliver genfortalt, at blive værre og at spredes mere og mere, ganske som var det ukrudt. Det er derfor af største vigtighed, at vi lytter til, hvad Herren har at sige om dette.

Hvis vi selv ønsker at være gode næster, må vi sikre os, at vi kender de virkelige kendsgerninger, og fuldstændig afholde os fra at sige noget, hvis vi ikke kan overholde befalingen: „Du må ikke sige falsk vidnesbyrd imod din næste.“ (2. Mos. 20:16).

Den følgende historie giver os stof til eftertanke. En ældre mand, der var pensioneret, arbejdede hver morgen i sin have. Han havde lagt mærke til, at mælkemanden hver eneste morgen gjorde et længere ophold hos genboen. Han ankom altid lige efter, at manden i huset var taget på arbejde, og han blev der altid en halv time eller der omkring. Den kønne unge kone var primarylærerinde og mødte altid trofast op til nadvermøderne.

Da dette havde stået på i adskillige uger, begyndte denne ældre mand at gøre naboerne opmærksom herpå, idet han udtrykte sin bekymring for den indflydelse, hun havde på de børn, hun underviste, for hun burde jo i stedet være et godt eksempel for dem. Efterhånden følte han, at det var hans pligt at henvende sig til biskoppen og fortælle, hvad han vidste. Næsten alle i wardet havde nu hørt om det.

Biskoppen blev naturligvis meget bekymret over hele historien og ringede til chefen for mejeriet for at bede om mælkemandens navn og for at spørge om, hvilket menneske der var tale om. Chefen henvendte sig igen til mælkemanden og sagde taktfuldt: „Jeg har lagt mærke til, at De har fået en ny kunde på Lincoln Avenue. Hvem skaffede Dem hende?“

„Skaffede?“ spurgte mælkemanden. „Det er min datter. Hun laver morgenmad til mig hver morgen, og så passer min kone og jeg til gengæld børnene hver fredag aften. Er det ikke en udmærket ordning?“

Denne historie viser, hvor vigtigt det er at følge det råd, Herren gav, da han sagde: „Du må ikke udsprede falske rygter. Gør ikke fælles sag med den, der har uret, ved at optræde som uretfærdigt vidne.“ (2. Mos. 23:1).

Vi kan altid finde det, vi ser efter, i et menneske. For vi ved jo, at ingen af os er fejlfri. Når vi omtaler en fejl eller en svaghed, ja, så lægges der mere mærke til denne fejl; og hvis vi overser eller slet ikke lægger mærke til et menneskes stærke sider, så er der ingen, der har gavn deraf. Dette ses tydeligt af følgende:

Der findes et meget berømt maleri med titlen: „Washington går over Delaware-floden“. Mange, som har set dette maleri eller en reproduktion deraf, har beundret den styrke og dynamik, der udstråler af portrættet af general Washington. Det er lykkedes maleren at nedfælde den styrke, beslutsomhed og det mod, han har fanget i mændens ansigtsudtryk.

Men alligevel har en eller anden kritiker gjort opmærksom på, at det umuligt kunne være tolv voksne, bevæbnede mænd med fuld oppakning i en robåd af den størrelse, der er skildret. Og hvis det ikke fik båden til at synke, så ville de tre mænd, der står op i hvert fald få båden til at kæntrere. Flaget med de tretten stjerner, som soldaterne holder i hænderne, eksisterede endnu ikke, da man krydsede Delaware-floden i 1776. Den baggrund, der er malet, findes ikke ved Delaware, men ved Rhinen i Tyskland, hvor billedet blev malet.

Når man gøres opmærksom på disse ufuldkomnheder, så er det vanskeligt samtidig at se budskabet, som billedet giver os. Så ser man kun fejlene. Sådan er menneskene jo. Når man først er blevet gjort opmærksom på en fejl eller en karakterbrist, eller et uklædeligt ansigtstræk, så får man vanskeligere ved at påskønne menneskets gode sider.

Vi kan udmærket spørge: „Hvad ville jeg føle, hvis en eller anden udpegede mine svagheder, eller sagde det samme om mig, som jeg selv siger om en anden?“ Hvor meget bedre ville det ikke være, hvis vi i stedet for er opmærksomme på et menneskes positive egenskaber og roser disse, ikke alene overfor personen selv men også overfor hans venner og bekendte.

For ikke ret længe siden kom en bekymret far til mig og fortalte mig, at der mellem ham og hans søn var ved at opstå en kommunikations kløft. De var ikke længere de gode kammerater, de havde været. Han elskede sin søn, sagde han, og dren-gen var almindeligvis helt, som han skulle være, men „han gik ham på nerverne“. Faderen spurgte, om jeg kunne give ham et råd.

Jeg foreslog ham, at han på forskellige måder

skulle lade sønnen vide, at han elskede ham; at han hver dag skulle prøve at bemærke et nyt, godt træk ved ham og så rose ham derfor og på enhver måde opmuntre ham; jeg foreslåede, at dette ikke kunne undgå at gøre sønnen endnu bedre. Nogle måneder efter kom faderen igen og fortalte mig, at både han selv og sønnen var blevet bedre mennesker af det, og at de nu kom vældig fint ud af det med hinanden igen.

Et barn vil altid leve op til det, man ventet af det. Hvis man bliver ved med at fortælle en dreng, at han er dum, så vil han til sidst tro det, og ende med simpelthen at holde op med at prøve at forbedre sig. Han tænker måske ved sig selv: „Hvis det er sådan, de tænker om mig. Hvorfor skulle jeg så gøre mig umage?“ Et menneske, der uden grund beskyldes for noget, føler ofte, at hvis han alligevel har det rygte på sig, hvorfor så ikke få noget ud af det og leve op til det?

Ens børn, ægtefælle og venner og bekendte er tilbøjelige til at leve op (eller ned) til det, der siges om dem. Et ærligt og ligefremt kompliment hjælper til at opbygge et menneskes karakter; kritik nedbryder kun. Hvis man nedbryder et andet menneskes rygte eller hans karakter, vil det blot medvirke til at nedbryde ens eget rygte og karakter. Hvis man udtrykker beundring for noget, en anden har opnået, eller for hans gode karakteregenskaber opbygges både vi og den, som vi taler om.

Her er nogle forslag, der er værd at følge:

1. Beslut dig til at skrive et par linier til en eller anden mindst én gang om ugen, fortæl ham om noget godt ved ham.
2. Giv et kompliment til mindst ét menneske om dagen, enten det sker ansigt til ansigt eller pr. telefon. Hvis du blot har gjort dette i en uge, så vil du opdage, at du får lyst til at fortsætte med det.
3. Før en hemmelig optegnelse over, hvor mange gange på en måned, du har lyst til at kritisere og alligevel har afholdt dig herfra. Se så, om ikke lysten til at kritisere bliver mindre efterhånden som du lærer at give oprigtige komplimenter i stedet.
4. Giv din ægtefælle og dine børn et kompliment mindst én gang om ugen og ros dem for et godt karaktertræk, som du gerne ville se yderligere udbygget. Gør dit bedste for på en takfuld måde at hjælpe dine børn til at slippe af med de karak-

(Forts. på side 407)

Kun en lærer

En personlig oplevelse

Af ældste THOMAS S. MONSON
fra De tolv Råd

Vi har ofte hørt udtrykket: „Jamen, tiderne har forandret sig“. Det har de måske også. Vor generation har været vidne til, at der er sket store fremskridt indenfor medicinens, transportens og kommunikationens verden, og der er gjort mange nye opdagelser, som jeg slet ikke vil begynde at nævne. Men alligevel findes der stadig „øer“, der forbliver uforandrede midt i det store forandringernes hav. Drengene vil for eksempel altid være drenge. Og drenge har vist altid pralet overfor hinanden.

For nogen tid siden var jeg vidne til en samtale, som kan siges at være ganske typisk. Tre små drenge stod og sammenlignede deres fædre. Den ene sagde: „Min far er større end din far!“ Hvortil en anden svarede: „Såh, men min far er dygtigere end din far.“ Den tredje dreng sagde: „Min far er læge,“ og idet han vendte sig mod én af de andre, sagde han nedladende: „Og din far er kun lærer.“

Så skete der det, at en af drengenes mor kaldte, og der blev ikke talt mere om den ting, men jeg kunne stadig høre deres ord for mig. Kun lærer. Bare en lærer. Ikke andet end en lærer. En skønne dag ville hver af disse små drenge komme til at indse en god lærers sande værdi og med taknemmelighed mindes, hvorledes en eller flere lærere har gjort et uudsletteligt indtryk på dem og givet dem inspireret vejledning, som de kan benytte sig af et helt liv igennem.

„En lærer,“ sagde Henry Brook Adams, „har en evig indflydelse; man kan aldrig med sikkerhed sige, hvor stor hans indflydelse er.“ Denne sand-

hed gælder for alle os lærere; for det første læreren i hjemmet; for det andet læreren i skolen; for det tredje læreren i kirken.

Måske er den lærer, du og jeg bedst husker, også den lærer, som har haft størst indflydelse på os. Det er ikke sikkert, at hun arbejdede ved en tavle, eller at hun havde en højere uddannelse, men hendes lektier var af en evig natur og hendes interesse for os var oprigtig. Ja, jeg taler om en mor. Og når jeg nævner hende, så vil jeg i samme åndedrag nævne en far. For i virkeligheden er alle forældre lærere. Eleven i en sådan lærers klasseværelse er overdraget ham af vor himmelske Fader — eleven er det barn, der, som et nyt skud på menneskeheden stamme, gennem Guds velsigelser begynder sin tilværelse i vort hjem.

Hvis en far eller mor har brug for yderligere inspiration for at udføre det vigtige opdragelsesarbejde, der er overdraget dem af Gud, så bør de huske på, at den stærkeste og den mest magtfulde kombination af følelser ikke fremkommer ved store begivenheder på jorden eller i rummet, ej heller ved noget, der er nedfældet i historien eller i romaner — men derimod ved det ganske enkelte, at en mor eller far ser ned på deres sovende barn. Det bibelske udtryk: „Skabt i Guds billede“ får pludselig en ny og større betydning for denne mor og far. Hjemmet bliver til en sikker havn, ja, til et lille stykke Himmelsk, og kærlige forældre lærer deres børn at „bede og at vandre retskaffent for Herren“. (L. & P. 68:28). Kan man da om en

inspireret mor eller far sige: „bare en lærer“?

Lad os nu betragte læreren i skolen. En underfuld morgen sker det uundgåeligt, at der ikke længere kun skal undervises i hjemmet, men også i et rigtigt klasseværelse. Johnny og Nancy har nu sluttet sig til den gruppe af glade børn, der hver dag forlader hjemmets fire vægge for at besætte pladserne i klasseværelset. Der ligger nu en hel ny verden foran dem, i hvilken de skal gøre deres opdagelser, for det er her, de møder deres nye lærere.

Læreren har ikke alene stor indflydelse på, hvad barnet kommer til at forvente sig af tilværelsen, samt på dets ambitioner, men også på hvorledes barnet vil reagere på de ting, der vil ske i fremtiden, og på, hvordan barnet kommer til at se på sig selv. Hvis læreren ikke er dygtig nok, kan det ske, at hun/han gør langt mere skade end gavn, således at der efterlades ar i barnets sind, så barnets selvtillid svækkes, og det ikke længere uheldt kan betragte sig selv som menneske. Men hvis læreren holder af sine elever og har positive forventninger, så vil børnenes selvtillid vokse, og de vil udvikle deres evner og dermed sikre deres fremtid.

Uheldigvis findes der nogle få lærere, som ligefrem nyder at nedbryde elevernes tro i stedet for at hjælpe dem med at bygge bro på bro til et godt liv. Vi må altid have i mente, at myndigheden til at lede andre kan misbruges til at ødelægge andre. For at sige det med præsident J. Reuben Clark, juniors ord: „Han (altså en lærer) sårer,

lammer og forkrøbler elevens sjæl og rejser tvivl hos eleven om de evige sandheder. Gud vil holde disse mennesker ansvarlige herfor; og hvem kan fatte, hvor dybt den kan falde, der med vilje har frataget et andet menneske muligheden for at nå celestiale højder?“ (Immortality and Eternal Glory, bind 2, side 128).

Eftersom vi ingen indflydelse har på, hvad der sker i klasseværelset, så er det eneste, vi kan gøre, at forberede eleven. I spørger mig måske hvordan. Hertil vil jeg svare: „Giv dem en vejviser, der viser vejen til Guds celestiale rige; giv dem et barometer, ved hvilket af hvilket de kan skelne mellem Guds sandheder og menneskenes teorier.“ For en del år siden stod jeg netop med en sådan vejleder i hånden. Det var den samling skrifter, som vi populært kalder „Tre-i-éen“, og som indeholder: Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Denne særlige bog var af en kærlig far givet til hans unge, yndige datter, som omhyggeligt levede efter den vejledning, han gav hende. Inde i omslaget havde faderen skrevet disse inspirerende ord: „Til min kære Maurine!

Jeg giver dig denne hellige bog, for at du skal have en målestok, hvorefter du kan skelne mellem sandheden og de fejl, som menneskefilosofi indeholder, og for at du efterhånden, som du samler dig kundskab, også kan vokse åndeligt. Jeg håber, at du gennem hele dit liv vil sætte den rette pris på den og ofte læse i den.

De kærligste hilsner fra din far

Harold B. Lee“

Jeg spørger igen: Bare en lærer? Endelig har vi så den lærer, som vi sædvanligvis træffer om søndagen — den lærer, der arbejder i kirken. I dette fredelige miljø mødes både mindet om fortiden, håbet for dagen i dag og løfterne om fremtiden. Det er særligt her, at læreren opdager, at det er let at være fariser, men vanskeligt at være sand discipel. Læreren bedømmes af sine elever — og det er ikke kun undervisningsmetoden, der bliver kritiseret, men også den måde, hvorpå han lever. Apostlen Paulus sagde følgende til romerne: „Du, som lærer andre, du lærer ikke dig selv! du, som prædiker, at man ikke må stjæle, du stjæler! du, som siger, at man ikke må bedrive hor, du bedriver hor!“ (Rom. 2:21-22).

Paulus selv, som jo var en inspireret og dygtig lærer, viser os et godt eksempel. Måske lå hemmeligheden bag hans succes, i de oplevelser han havde i det elendige fængsel, hvori han sad fanget. Paulus kendte lyden af soldaternes støvletramp og de raslende lyde af de lænker, hvormed han var lænket til væggen i fængslet. Da den vagthavende, som syntes at være positivt indstillet overfor Paulus, spurgte ham, om han havde brug for vejledning med hensyn til, hvordan han skulle opføre sig, når han kom frem for kejseren, svarede Paulus nej. Han havde allerede en, der ville give ham råd — den Helligånd.

Igen kunne man stille spørgsmålet: Bare en lærer?

Indenfor hjemmet, skolen eller i Guds hus er der en lærer, som overskygger alle andre. Han lærte os om livet og døden, og om vor pligt og vor endelige skæbne. Han levede ikke for, at vi kunne tjene ham, men for selv at tjene; ikke for at modtage, men for at give; ikke for at redde livet, men for at ofre det for andre. Han beskrev en kærlighed, der er langt smukkere end begær, en fattigdom, der er langt rigere end de kostbareste skatte. Om denne lærer sagde man, at han lærte med myndighed og ikke som en skriftklog. Der er mange i verden i dag, der er begærlige efter rigdom og ære, og som domineres af den tanke, at de absolut

skal se deres tanker på tryk, men denne særlige lærer skrev ikke noget — udover den gang, han skrev i sandet, hvor vinden straks efter udslettede hans håndskrift for altid. Hans love var ikke nedfældede på sten, men i menneskenes hjerter. Jeg taler her om den største lærer af alle, Jesus Kristus, Guds Søn, hele menneskehedens Frelser og Forsøner.

Når ivrige og pligopfyldende lærere efterkommer Jesu milde indbydelse, som lyder: „Kom følg mig,“ så lærer de for det første meget, men de får også del i hans guddommelige kraft. Som lille dreng var jeg så heldig, at jeg kom under en sådan lærers indflydelse. I søndagsskoleklassen lærte hun os om verdens skabelse, Adams fald og Jesu sonoffer. Hun bragte Moses, Josua, Peter, Paulus og Jesus Kristus ind i klasseværelset som særægster. Og skønt vi ikke kunne se dem, så lærte vi at elske og ære og at efterligne dem på enhver måde.

Aldrig nåede hun i sin lærergerning større højder, og aldrig skulle noget, hun sagde og gjorde, gøre større indtryk på os, end det, der skete denne søndag morgen, som jeg gerne vil fortælle om. Hun havde lige med bedrovet stemme måttet fortælle om, at en af vore klassekammeraters mor var afgået ved døden. Vi havde lagt mærke til, at Billy ikke var kommet den morgen, men kendte ikke grunden dertil. Den dag fik vi en lektie over emnet: „Det er mere velsignet at give, end at modtage.“ Da vor lærerinde var kommet halvvejs gennem lektien, lukkede hun bogen og sagde noget, der for alvor fik os til at åbne vore øjne og øren og elske mindst vore hjerter for Guds herlighed. Hun begyndte med at spørge os, hvor mange penge der var i klassens festkasse.

Det var midt i den værste depressionstid, og det var derfor med stolthed vi svarede: „Fire dollars og femoghalvfjerds cents.“

Hendes stemme var ubeskrivelig mild, da hun fortsatte: „Billys familie er, foruden at være tyngt af sorg, også svært ramt af økonomiske vanskeligheder. Hvad nu, hvis vi besøgte Billys

familie her til morgen og gav dem, hvad der er i festkassen?“

Jeg vil altid huske den lille flok, der gik gennem byens gader til Billys hjem, og som derefter hilste på ham, hans brødre og søstre og på hans far. Vi følte alle tomheden, fordi moderen ikke var der. Jeg vil altid værne om mindet om de tårer, der sås i alles øjne, da den hvide konvolut, som indeholdt de festpenge, vi majsommeligt havde sparet sammen, bevægede sig fra vor lærerindes beslutsomme hånd og over i Billys fars hånd. Han var sønderknust af sorg over sin kone og meget bekymret for sin families fremtid. Vi næsten hoppede og dansede på tilbagevejen til kirken. Vi følte os lettere om hjertet end nogensinde før; aldrig havde vi følt en sådan glæde; aldrig før havde vi forstået så meget. En lærerinde havde, inspireret af sin Gud, lært drengene og pigerne i sin klasse en evig lektie om guddommelig sandhed. „Det er mere velsignet at give, end at modtage.“

Jå, vi kunne have gentaget disciplinens ord, da de var på vej til Emaus: „Brændte ikke vore hjerter i os, mendens (han) ... lukkede skrifterne op for os?“ (Lukas 24:32).

Jeg vender altid tilbage til den samtale, jeg begyndte med at fortælle jer om. Da drengen hørte de nedladende bemærkninger: „Min far er større end din far“, „min far er dygtigere end din far“, og „min far er læge“, så kunne han udmærket have svaret: „Det er muligt, at din far er større end min far, og at din far er dygtigere end min far; din far er måske pilot, ingeniør eller læge; men min far, min far er lærer.“ Måtte vi blot allesammen gøre os fortjent til så stort et compliment!

Undervis børnene gennem bøn

Af MARIAN P. SORENSEN

Drengen var kun seks år gammel, men gammel nok til at skamme sig over de tårer, han ikke rigtigt kunne få bugt med. Han var også flov over, at han holdt sig så tæt til sin mor, medens de andre børn løb rundt på legepladsen. Familien var lige ankommet til dalen, og man skulle køre et langt stykke med bus for at nå til skolen.

Moderen var taget med ham den første dag, men han vidste, at hun snart blev nødt til at gå. Han holdt godt fast i hendes hånd, medens hun førte ham ind i den tomme skolebygning og lukkede døren til et tomt klasselokale efter dem. Hun lagde armen omkring ham og spurgte: „Skal vi bede vor himmelske Fader om at hjælpe dig i dag?“ Han nikkede, og stiltørdigt bad hun, om at Herren ville velsigne hendes søn. Hun bad om, at han måtte have en god dag, om at han måtte være i stand til at finde sig venner, og at han ville være kvik og modtagelig, sådan at han nemt ville kunne lære, hvad han skulle. Hun sagde egentlig ikke så mange ord, men tårerne holdt op med at flyde. Da de forlod bygningen, slap han hendes hånd.

Dette fredelige øjeblik gav hendes dreng styrke og trøst, men det lærte ham også noget meget vigtigt. Barnet blev klar over, at moderen holdt så meget af ham, at hun fornemmede, hvordan han havde det. Han lærte også, at der er trøst at finde, når man ikke ved sine levende råd. I en ganske ung alder havde han lært den styrke at kende, som man kan få, når man henvender sig til Herren med et problem, man ikke selv kan klare.

Bønnen er en af de bedste ting, man kan lære sine børn, fordi de der igen kan lære mange af de ting, som forældrene ønsker, de skal lære. Forældrene er ofte tilbøjelige til at overse dette undervisningsmiddel, måske fordi det er vanskeligere at bede en oprigtig bøn end blot at bede, som man plejer, uden at tænke nærmere over, hvad man siger. Man må kende sit barn godt for at kunne bede en bøn for det; det kræver stille bøn og mange overvejelser.

Børn har i høj grad brug for erfaring i at bede højt, og familiebønnen giver en god anledning til, at børnene efter tur kan udtrykke taknemmelighed og ønsker om ting, som familien som helhed har brug for. I meget store familier begrænser dette måske moderens og faderens muligheder for at udtrykke deres følelser i bøn og derved deres muligheder for at belære børnene gennem eksemplets magt. Måske bør der her gives forældrene mest tid, sådan at de får rigelig tid til at belære deres børn gennem bøn.

En enkelt advarsel: Børn opdager det, der er uægte, hurtigere end nogen andre, så lad endelig være med bare at udgyde en ordstrøm, men vent til Ånden inspirerer. Man kan let fornemme, hvordan Ånden sænker sig ned over familien, når denne sammen knæler i bøn, som den bør, og taler til vor himmelske Fader. Ved sådanne lejligheder er der store muligheder for, at barnet vil acceptere gode råd, som måske ikke altid er i overensstemmelse med dets indre ønsker; råd som det på andre tidspunkter overhovedet

ikke ville godtage. Det er på dette tidspunkt, at forældrene især bør bære deres vidnesbyrd for deres børn, og de bør ikke blot takke for „alle de velsigner, du skænker os“, men de bør nævne særlige principper og velsignelser og takke for disse.

Der var en familie, som knælede i bøn, lige så snart de havde hørt, at præsident Joseph Fielding Smith var død. Faderen udtrykte sin taknemmelighed over, at de havde levet under en så stor profets ledelse. Så takkede han Herren for alle de profeter, der havde levet, og især for præsident Harold B. Lee. Endvidere bad han om, at hans børn ville lære den nye profet at kende og studere de lærdomme, denne kom med. „Velsign disse dejlige børn, Fader,“ bad han, „så de følger dem, der følger profeten og aldrig gør noget, som præsident Lee ikke ville gøre.“

Hvis der er noget, som børnene især skal lægge mærke til under familiebønnen, så prøv at nævne tingene ved navn i bønnen. Moderen kan måske udtrykke sin taknemmelighed over, at Mary har hjulpet hende så meget den dag, og over, at hun er ved at udvikle sig til en dygtig lille husmor. Man kan måske nævne problemer, som et af børnene slås med, men det bør altid gøres på en positiv måde: „Fader, vi ved, at John virkelig gør sig umage med at beherske sit voldsomme temperament. Vi er taknemmelige for, at han udvikler sig, og fordi du hjælper og støtter ham. Vi beder om, at du vedblivende vil støtte ham, og at du vil hjælpe os, sådan at vi ikke provo-

kerer ham til vrede, men i stedet udtrykker vor kærlighed til ham og vor vilje til at hjælpe ham.“

Forældrene kan bede bønner, hvori de beder om retfærdige ønsker for deres børn. De kan bede Herren, om han vil inspirere børnene, sådan at disse får lyst til at beskæftige sig med skrifterne, til at forberede sig til at tage på mission og til tempelægteskab, og de kan bede Herren, om at børnene vil få styrke til at modstå de fristelser, som de kommer ud for.

Det kræver, at man tænker sig grundigt om og at man tilbringer mange stunder i bøn, hvis man ønsker at kende hvert enkelt barns inderste behov. Men hvis for eksempel moderen har forberedt sig på denne måde, så er der store chancer for, at hun forstår grunden, til at barnet måske opfører sig dårligt og ikke adlyder, og at hun derfor får større tålmodighed til at være forstående i vanskelige stunder. Hun kan hjælpe barnet med at få forståelsen af, hvad det primære formål med livet er, hvis hun sammen med barnet trækker sig tilbage til et eller andet sted, hvor de uforstyrret kan bede om hjælp til at løse problemerne. Hun kan vise sin kærlighed til barnet, når hun gennem bønnen bliver i stand til at udtrykke de ting, hun måske ikke kan sige til daglig.

Den nemmeste måde, hvorpå man kan begynde en bøn, er at begynde med at udtrykke sin taknemmelighed: „Fader, jeg er taknemmelig for denne kære datter, som du har givet i min varetægt. Hjælp mig, så jeg kan forstå hende og hjælpe hende gennem

denne svære tid. Jeg ved, at jeg ofte har travlt, men gør mig mere villig til at høre på, hvad hun har at sige og til at lytte uden at dømme eller holde moralprædikener. Hjælp mig, så jeg kan udtrykke den stærke kærlighed, jeg føler for hende, på en måde, så hun forstår det, og hjælp mig, så jeg kan indse hendes behov. Og jeg beder dig velsigne hende, Fader, sådan at hun får visdom udover sine år, sådan at hun er i stand til at tilgive mig for mine fejl og modtage den kærlighed, som jeg tilbyder hende. Hjælp hende til at indse, at også jeg er barn her i livet, og at vi kan hjælpe hinanden gennem de vanskeligheder, som vi står overfor."

Forældrene må også bede deres personlige bønner i løndom. Men det må alligevel ikke være så meget i løn, at børnene tror, at forældrene ikke selv behøver at bede. Det er ingen skade til, at et barn en gang imellem ser sin far eller sin mor på knæ i bøn, når de søger et svar på et eller andet problem. Hvis børnene spørger om noget angående bønnen, så kan man blot svare: „Jeg behøver hjælp til at forberede min lektie, og derfor bad jeg vor himmelske Fader om at hjælpe mig."

Forældrene bør også sørge for ikke at være alt for hurtige til at komme med løsningen på de problemer, som deres børn præsenterer for dem. Sig for eksempel til barnet: „Jeg er ikke rigtig klar over, hvad jeg skal råde dig til. Giv mig lidt tid, så vil jeg bede om vejledning." Man hører ofte teenagere kritisere deres forældre, fordi disse tror,

at de kender løsningen på alverdens problemer, selvom de i virkeligheden slet ikke gør det. Men det er forældrene selv, der giver børnene anledning til at danne sig en sådan mening, fordi de er alt for hurtige til at komme med løsningen eller en eller anden flokskel, før de får sat sig ind i problemet. De unge har brug for at vide, at selv modne mennesker ikke kan klare sig uden Åndens vejledning.

Der findes ikke større ansvar end det at være forældre og at skulle opdrage sine børn til retfærdighed. Som vi tydeligt kan se i samfundet omkring os,

sker det ofte, at forældrene ikke kan klare denne opgave, og i hvert fald ikke uden hjælp ovenfra. Der findes intet andet, der i samme grad som bønner gør en familie til ét. Aldrig er den Helligånd dem nærmere, end når de sammen knæler ned i bøn. Forældrene kan bruge denne særlige lejlighed til at bære deres vidnesbyrd, til at tale om kærlighed og til — gennem bønner — at undervise deres børn.

Søster Sorensen, som er mor til syv børn, er hjælpeforeningspræsidentinde i Humbolt (Nevada).

(Forts. fra side 401)

*teregenskaber, der ikke er så gode. Du vil virkelig kunne glæde dig over resultaterne.

Hvis du synes, at din biskop, stavspræsident eller en anden leder er svag, så betyder det blot, at han i endnu højere grad har brug for din hjælp, og han vil blive stærkere, hvis du støtter ham, i stedet for at udpege hans eventuelle svagheder for andre. Vi tjener Herren ved at styrke vor næstes karakter, for: „thi hvad I har gjort imod een af disse mindste, har I gjort imod mig." (L. & P. 42:38).

„Nej, tal ej ondt, et venligt ord kan aldrig volde sorg og kval. Hvis een du synes ej er stor, så glem det og ej heller tal."

Nr. 117 i den blå sangbog.

Hjemmelærernes pligter og ansvar

Af præsident MARION G. ROMNEY, 2. rådgiver i Det første Præsidentskab

Hjemmelærerarbejdet har en ganske bestemt plads i Herrens tretrins program med hensyn til at undervise og opmuntre de unge mennesker i hans kirke til at efterleve evangeliet.

Som første trin i Herrens undervisningsprogram åbenbarer han evangeliet til sine profeter. Mormon siger, at Gud selv og de engle, han sender til os, erklærer: „Forkynd Kristi ord for Herrens udvalgte redskaber, så de kan bære vidnesbyrd om ham.

„Og ved at gøre således bereder Gud Herren vejen, så at resten af menneskene kan få tro på Kristus, så at den Helligånd kan findes i deres hjerter . . .“ (Moro. 7:31-32). I overensstemmelse med denne fremgangsmåde åbenbarede Herren evangeliet for Adam i den første uddeling og til profeten Joseph Smith i denne sidste uddeling.

På lignende måde åbenbarede han evangeliet for profeterne i alle de forskellige dispensationer i tiden mellem Adam og profeten Joseph Smith.

Som det andet trin i sit undervisningsprogram befaler Herren forældrene at undervise deres børn i evangeliet. Til Adam sagde han: „ . . . jeg (giver) dig den befaling, at du skal frit lære dine børn disse ting . . .“ (Moses 6:58).

Herren har givet lignende befalinger i hver eneste efterfølgende uddeling. Tidligt i den sidste uddeling, sagde han:

„ . . . Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

„Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dets organiserede stave.

„De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.“ (L. & P. 68:25-26, 28).

På et lidt senere tidspunkt mindede han nogle af de ledende brødre om, at de levede under fordøm-

melse, og at de led, fordi de ikke havde opdraget deres børn i lys og sandhed, sådan som han havde befalet dem at gøre. (L. & P. 93:39-50).

Hvad angår det tredje trin i undervisningsprogrammet, har Herren lagt ansvaret på sin kirke. For at leve op til dette ansvar har kirken organiseret (og arbejder stadig med) mange institutioner, organisationer og aktiviteter. Blandt dem er præstedømmets kvorummer, præstedømmemøderne, nadvermøderne, genealogisk arbejde og tempelarbejde, velfærds- og missionæraktiviteter, kirkeskoler, institutter, seminarer og andre hjælpeorganisationer og aktiviteter.

For at opmuntre forældrene til at undervise evangeliet i hjemmet har kirken også udarbejdet et udmærket lektiehæfte, som kan benyttes under den ugentlige familieaften. Hvorfor står hjemmelærerarbejdet ikke nævnt blandt alle de øvrige aktiviteter, der lige er blevet nævnt? Det er fordi, hjemmelærerarbejde er noget helt for sig selv,

„Der findes intet tidspunkt, og der vil heller aldrig komme noget tidspunkt for dem, der bærer præstedømmet . . . hvor mennesket af sig selv kan sige, at det har gjort tilstrækkeligt.”
Præsident Joseph F. Smith

og fordi vi i vore tanker ikke bør blande det sammen med alt det andet.

Hjemmelærerarbejdet er ikke begrænset til et særligt evangelisk princip eller en særlig kirkeaktivitet. Efter guddommeligt påbud støtter hjemmelærerarbejdet alle programmer og aktiviteter i hjemmet såvel som i kirken, hvor der undervises i evangeliet.

Hvad går hjemmelærerarbejdet da ud på?

Når det virker, som det skal, får hvert medlem besøg af to præstedømme-medlemmer, som er guddommeligt kaldet og bemyndiget til hjemmelærerarbejdet af deres præstedømmeleder og biskoppen. Disse hjemmelærere — og præstedømme-medlemmer — bærer det tunge, men samtidig vidunderlige ansvar at repræsentere den Herre Jesus Kristus, idet de skal holde øje med hver enkelt families velbefindende, og opmuntre og inspirere hvert medlem af familien til at udføre deres pligter, både i familien og i kirken.

Blandt de særlige ting, som hjemmelærere har ansvar for, kan nævnes følgende:

Først og fremmest bør de leve sådan, at de altid nyder godt af den Helligånds vejledning, så de kan handle efter dens indskydelser, med hensyn til hjemmelærerarbejdet.

For det andet bør de opmuntre og inspirere ethvert medlem til at gøre deres til, at hjemmet er og forbliver et rigtigt sidste dages helligt hjem. Dette betyder bl. a., at forældrene

besegles i templet; at børnene, der ikke er født i pagten besegles til deres forældre; at alle fremtidige ægteskaber kommer til at foregå i templet; at der til stadighed holdes familiebøn morgen og aften; at hvert familiemedlem jævnligen beder i løndom; at andre standarder og principper inden for evangeliet bliver forstået og overholdt; at der jævnligen bliver holdt familieaftener, at der bliver taget hensyn til de anbefalede lektier; at børnene velsignes og døbes i overensstemmelse med åbenbaringerne; at præstedømmet værdsættes og at der sker de rette forfremmelser indenfor præstedømmet og at dette sker, når tiden er inde; at de, der bærer præstedømmet kommer til præstedømmemøderne; at alle kommer jævnligen til nadvermøderne; samt at ethvert medlem er aktivt i de organisationer og aktiviteter, som kirken har, for at han eller hun kan udvikle sig både åndeligt og timeligt.

Hjemmelærere gør villigt, kærligt og uden tøven det, de finder nødvendigt for at hjælpe familien såvel som dens enkelte medlemmer på enhver måde; de retter sig ligeledes efter de råd og henvisninger, som deres biskop og præstedømmeleder giver dem.

Hjemmelærere er guddommeligt bemyndiget, fordi de er blevet kaldet af deres præstedømmeleder, efter at denne har rådspurgt biskoppen. Disse arbejder efter programmet for hjemmelærerarbejdet, der igen arbejder efter Det første Præsidentskabs anvisning

ger. Men selve programmet og det ansvar, der følger med at udføre det, er ikke tanker, der er opstået i hovedet på Herrens tjenere. Det er Herren selv, der er ophavsmanden til programmet, og det var ham, der åbenbarede det.

Ansvar for at udføre hjemmelærerarbejde er noget, der følger med, når en mand kaldes til Det melkisedekske Præstedømme, eller når han kaldes til stillingen som lærer eller præst i Det aronske Præstedømme. Hver eneste præstedømme-medlem bør, for at ære sin kaldelse i overensstemmelse med den „ed og pagt, der henhører til præstedømmet“, modtage kaldelsen til at arbejde som hjemmelærer, når denne ad officiel vej kommer til ham. Herren har selv sagt det med følgende ord fra det 20. afsnit af Lære og Pagter: „Ældsternes, præsternes, lærernes . . . pligter i Kristi Kirke: En apostel er en ældste, og det er hans kaldelse at . . . våge over kirken.“ (Vers 38, 42).

„Præstens pligt er at . . . besøge medlemmerne i hjemmet og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter.

„I . . . disse pligter skal præsten bistå ældsten, når det kræves.“ (Vers 46-47, 52).

Denne udtalelse — at præsten skal hjælpe ældsten, når denne besøger hvert medlem i hjemmet, formane dem til at bede og til at opfylde alle deres huslige pligter — er det samme, som at sige, at disse ting hører med til ældstens opgave

— nemlig at „våge over medlemmerne“. Dette ansvar hviler også på læreren:

„Lærerens pligt er bestandigt at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem. „Og påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden eller noget udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale.

„Og påse, at menigheden ofte kommer sammen, og at alle medlemmerne gør deres pligt.“ (Vers 53-55).

Herren må have givet ældsterne i den apostolske kirke et lignende ansvar for Peter skrev:

„De ældste blandt jer formaner jeg da som medældste og vidne om Kristi lidelser, jeg, der også har del i den herlighed, der skal åbenbares:

„Vær hyrder for Guds hjord hos jer, ikke af tvang, men af fri vilje, efter Guds sind, ikke for skammelig vindings skyld, men med villigt hjerte;

„heller ikke som strenge herrer over menighederne, men som forbilleder for hjorden;

„og når overhyrden åbenbares, skal I få herlighedens uviselige sejrskrans.“ (1. Peter 5:1-4).

Ikke alene er hjemmelærerearbejdet et guddommeligt kald; det er også noget, der angår hele verdens præster og lærere og Det melkise-dekske Præstedømme.

Jeg har forgæves gennemført skrifterne for at finde et sted, hvor et præstedømme-medlem var fritaget for at udføre hjemmelærerearbejde, når han på rette måde var kaldet til at tjene. I vor lærerhåndbog, som er underskrevet af Det første Præsidentskab, står der:

„En hvilken som helst værdig ældste, et hvilket som helst medlem af de halvfjerds, eller en hvilken som helst højpræst kan blive kaldet til

at arbejde som seniorkammerat i hjemmelærerearbejdet . . . biskoppen kan som juniorkammerat kalde et andet medlem af Det melkise-dekske Præstedømme eller et medlem, der har Det aronske Præstedømme . . .“

I 1914, på hvilket tidspunkt præsident Joseph F. Smith jo lagde særlig vægt på hjemmelærerearbejdet, sagde han til april-konferencen:

„Vi er for nylig blevet gjort opmærksomme på, at visse mænd, der længe har været medlemmer af kirken — ja, nogle af dem er endda født og opvokset i kirken, og besidder store stillinger i nogle af præstedømmets kvorummer — når de af deres præsidenter eller biskopper bliver kaldede til at besøge de hellige og udføre deres pligter som lærere, ja, så underretter de køligt biskoppen om, at de for længst har overstået det stadium, og derfor nægter de at arbejde som lærere. Bror Charles W. Penrose er toogfirs år gammel. Jeg selv bliver snart seksoghalvfjerds, og jeg tror, at jeg er ældre end adskillige af de udmærkede mænd, der mener at have overstået de pligter, der hører til det mindre præstedømme, og jeg ønsker hermed at sige dem, at hverken I eller vi er for gamle til at arbejde som lærere, hvis vi blev kaldede dertil — ikke en eneste af os er for gammel. Der findes intet tidspunkt, og der vil aldrig komme noget tidspunkt for dem, der bærer præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor mennesket af sig selv kan sige, at det har gjort tilstrækkeligt. Så længe vi er i live, og så længe som vi er i stand til at udføre gode gerninger og til at arbejde for opbygningen af Zion og for hele den menneskelige familie, så bør vi med det samme erklære vor villighed, når vi bliver bedt om at gøre et eller an-

det, det være sig stort eller småt.“ (Gospel Doctrine, side 188) (Deseret Book Co., 1968).

For at vise, hvor alvorligt og bogstaveligt brødrene tog dette i kirkenes første dage, citerer jeg følgende udtalelse af ældste William Cahoon, som sluttede sig til kirken den 16. oktober 1830, kun seks en halv måned efter, at man havde modtaget åbenbaringen om hjemmelærerearbejde.

„Jeg blev kaldet og ordineret til at arbejde som hjemmelærer og i denne egenskab besøge de hellige familier. Det gik vældig godt, indtil det gik op for mig, at jeg også skulle besøge profeten. Jeg var kun omkring sytten år gammel, og jeg følte mig naturligvis ikke dygtig nok til at besøge profeten og hans familie som lærer. Jeg havde nærmest lyst til at snyde mig fra denne pligt. (Jeg kan til en vis grad forstå, hvad denne unge mand må have følt, for da jeg selv var ung, fik jeg engang til opgave at besøge præsident Joseph F. Smith). Omsider fik jeg dog banket på døren og et øjeblik senere havde profeten lukket op. Der stod jeg og rystede. Endelig fik jeg sagt:

„Broder Joseph, jeg er kommet for at besøge dig i min egenskab af hjemmelærer, hvis det ikke er ubehageligt for dig.’

„Han sagde: ‚Jamen, bror William, kom dog indenfor. Det glæder mig at se dig; sæt dig ned i stolen her, så skal jeg hente familien.’

„Snart sad de alle på deres pladser. Så sagde han: ‚Bror William, vi overgiver os nu i dine hænder.’ Og så satte han sig ned.

„Spørg bare løs, bror William,’ sagde han.

„Al min nervøsitet var efterhånden forsvunden, jeg var holdt op med at ryste, og jeg spurgte så: ‚Bror Joseph, prøver du af al magt at efterleve din religion?’

„Ja,‘ svarede han.
 „Så sagde jeg: ‚Beder du sammen med din familie?‘
 „Igen sagde han: ‚Ja.‘
 „Underviser du din familie i evangeliets principper?‘
 „Han svarede: ‚Det prøver jeg på, så godt jeg kan.‘
 „Velsigner I altid maden?‘
 „Ja,‘ sagde han.
 „Prøver du at leve i fred og dragelighed med hele din familie?‘
 „Ja, det gjorde han.
 „Jeg vendte mig så mod søster Emma, hans hustru, og sagde: ‚Søster Emma, prøver du af al magt at efterleve din religion? Lærer du dine børn at adlyde deres forældre? Prøver du på at lære dem at bede?‘
 „Til alle disse ting svarede hun: ‚Ja, jeg prøver efter bedste evne.‘
 „Så vendte jeg mig igen til Joseph og sagde: ‚Jeg har ikke flere spørgsmål at stille som hjemmelæ-

rer; hvis der er noget, du gerne vil belære mig om, så vil jeg meget gerne høre det.‘
 „Gud velsigne dig, bror William,‘ sagde han, ‚hvis du holder dig ydmyg og trofast, så vil du få kraft til at overvinde alle de vanskeligheder, som du i din egenskab af hjemmelærer kan komme ud for.‘
 „Jeg forlod så familien efter at have velsignet dem.“ (Juvenile Instructor, bind 27, siderne 491-92).
 Kirkens præsidenter har altid taget hjemmelærerearbejdet meget højtideligt.
 Præsident McKay har sagt: „Hjemmelærerearbejdet giver os en vældig god lejlighed til at hjælpe, inspirere, råde og lede vor himmelske Faders børn. Det er et meget vigtigt arbejde og noget, der giver meget store velsignelser . . . (Det) er et guddommeligt arbejde. Det er vor pligt som hjemmelærere at bringe den guddommelige ånd ind

i ethvert hjem og ethvert hjerte. En ædel og oprigtig hjemmelærer for Guds børn, der elsker dette arbejde og gør sit bedste for at udføre det rigtigt, vil få en vidunderlig fred og glæde.“
 Jeg føler, at den tid er kommet, hvor hvert eneste præstedømedlem bør iføre sig Kristi rustning med hensyn til hjemmelærerearbejdet; vise sig som en Guds mand og gøre sin pligt og besøge hvert medlem, som han har i sin varetægt, så ofte som det er nødvendigt; han bør opmuntre og inspirere dem til at leve deres liv, som Herren ønsker.
 Hvis vi ønsker at tjene Herren, så han engang kan sige til os: „Vel, du gode og tro tjener“, så må vi udføre arbejdet ikke kun som en pligt, men i vor elskede Frelasers sande ånd, og fordi vi er fyldt af kærlighed og bekvyrer os om hverandres evige liv. ○

Den fremmede

AF JEANINE RUTISHAUSER

Hun var lille og tyk og ikke særlig pæn, og da vi var unge og uvidende, gjorde vi altid nar af hende.

Jeg var selvfølgelig den af os, der var værst. Jeg kunne gengive nøjagtigt, hvordan hun bevægede sig, når hun gik, måden, hun talte på, hver eneste af hendes ansigtsudtryk og typiske håndbevægelser, når hun ivrigt gestikulerede. Jeg kunne efterligne hendes gebrokkne sprog med den udtalte accent, næsten fuldkomment. Jeg kunne næsten gengive den særlige måde, hvorpå hun anbragte ordene i den gale rækkefølge. Jeg siger „næsten“, fordi ingen kunne overgå fru Rivasi i at radbrække den franske grammatik, og skønt hun havde forladt Italien for næsten to årtier siden, så kunne man stadig tydeligt genkende hendes modersmåls syngende tonefald.

Vi så hende kun i de sommermåneder, hvor vi havde ferie, som vi tilbragte hos tante Engeline i en landsby, som kaldtes ved det håbløse navn, La Batie-Rolland. Landsbyen var så lille og betydningsløs, at selv jernbanen havde mistet interessen, men for os børn var den indbegrebet af alle de lyde, lugte og farver, som man forbinder med lykke. De somre,

vi tilbragte i La Batie, var altid vældig dejlige, fordi min tante forkælede os forfærdeligt, og da vi „var fra byen“, vakte vi næsten altid stor opsigt, når vi viste os.

Tante Angeline var tilmed landsbyens særhed. For da hun var ung, havde hun „taget sig den frækhed“ at rejse til fjerne steder som Indien og Kina, og det stemplede hende naturligvis som noget ganske særligt og betydningsfuldt. Hendes hus var ganske lille, meget smukt og fyldt med minder fra hendes mange rejser. Set med vore barneøjne var en vandring gennem hendes hus næsten det samme som en opdagelsesrejse, hvor man hele tiden stødte på noget nyt og spændende.

Tante Angeline boede alene, når man ser bort fra hendes syv rædselsfulde katte og nogle få kaniner. Kattene var hendes kæledyr, og kaninerne var til at spise.

Den lille fru Rivasi boede næsten dør om dør med min tante, i et lille hus, der lå helt ud til vejen, og som kun havde et enkelt værelse. Dette ene værelse blev brugt til mange ting: som køkken, dagligstue, soveværelse og i det ene hjørne, var der en plads til geden.

Denne særlige sommer, som jeg her vil fortælle om, tog vi ikke til Batie, fordi vi havde lyst til det, men simpelthen fordi vi blev tvunget af omstændighederne. Det var dét år, hvor jeg gik fuldt og helt op i at snobbe, som kun en seksten-årig kan gøre det. Jeg mente, at jeg var alt for fin til at opholde mig i landsbyen, og jeg lovede mig selv, at jeg aldrig ville tage tilbage dertil og spille min dyrebare tid på den måde. Men krigen og den skænseløse bombing af Marseille forandrede pludselig og dramatisk alle mine planer.

Den første måned, som vi denne gang tilbragte i La Batie, gik, uden at der skete noget særligt; men begivenhederne begyndte at tage fart, da de allierede bevægede sig sydpå. Tyskerne ødelagde jernbaner og broer under deres tilbagetog, og det var ikke mere muligt at få kontakt med nogen fra Marseille. Min far kunne derfor ikke længere sætte sig i forbindelse med os og forsyne os med sukker, ris, olie og sæbe, som var det eneste vi havde, bønderne ville modtage som betaling for de landbrugsprodukter, som vi ønskede at købe af dem. Indtil da havde bønderne været meget interesseret i at handle med

os, men efterhånden som vore forråd slap op, så gjorde deres iver det også. Det virkede, som om hele landsbyen led af en mærkelig sygdom: planterne holdt op med at gro, hønsene holdt op med at lægge æg, og kaninerne formerede sig ikke. Landsbyboernes ansigter forblev lige så lukkede og uimødekomende at se på som deres huse.

Der gik et stykke tid på denne måde, men så en dag hørte vi, at hr. Martin havde høstet sine ærter eftermiddagen før, og vi skyndte os ned til hans gård, idet vi håbede, at han ville lade os købe nogle få pund. Hr. Martin var, ganske som de andre gårdmænd, ikke interesseret i penge; han var kun interesseret i at gøre et godt bytte. Vi må have valgt det forkerte tidspunkt at ankomme på, for da vi nåede gården, var det ganske åbenbart, at han var langt mere interesseret i at få sin middagslur end i at tale med os, og han afslog blankt at sælge os noget som helst. Min mor, der ellers var meget genert, tog mod til sig og spurgte, om vi så måtte gå ned på de afstøvede marker og tage, hvad vi kunne finde der.

Det må have været en af de varmeste dage, vi overhovedet havde den sommer. Kun tåbelige bymennesker ville vove sig udenørs på den tid af dagen. Luften føltes uendelig tung, og jeg kan huske, at jeg lagde mærke til at man ikke kunne få øje på et eneste insekt nogen steder. Jorden var sprukket på grund af varmen, og der var dybe revner i den. Men til trods for ubehaget knælede vi ned og begyndte møjsommeligt at samle de spredte bælg. Det gik meget langsomt. Vore bevægelser blev stadig langsommere; til sidst var vi så trætte, at vi lå ned på jorden og plukkede og måtte kravle fra række til række.

Jeg kan ikke finde ord, som kan udtrykke den beklæmthed, jeg følte ved at se min lillesøster og min mor ligge der på den udtørrede jord. Selv den dag i dag bliver jeg grebet af en forfærdelig følelse af hjælpeløshed, når jeg tænker derpå. Alvoren i min søsters ansigt var så usædvanlig for en

lille pige, men jeg følte, at hun vidste, at dette var noget, der *skulle* gøres. Ingen af os sagde et ord, medens vi arbejdede — Ingen af os sukkede eller beklagede os. Vi var knyttet sammen i nær forståelse.

For første gang lagde jeg mærke til, hvor tynd og trætt min mor så ud, og smerten brændte i mit bryst, da jeg kom til at tænke på, hvor mange gange hun havde foregivet ikke at være sulten ved måltiderne, for at vi børn kunne få mere at spise. Og jeg følte en dyb anger over, hvor uforstående og selvisk jeg havde været.

Medens jeg lå der med hagen nede i støvet, med øjne, der smertede af sollyset og et snarvet ansigt, hvori sveden havde lavet lyse striber, tænkte jeg på hr. Martin, der udsatte os for denne ydmygende oplevelse, og for første gang i mit liv afskyede jeg nogen af hele mit hjerte.

Endelig kunne vi begive os hjem, snavsede som vi var fra isse til fod. Vi havde langsomt og møjsommeligt samlet omkring fem pund ærter. På vejen hjem var vi nødt til at gå forbi fru Rivasis hus, og jeg kan huske, at min mor sagde, at hun håbede, at fru Rivasi sov til middag, for vi så så skrækelige ud. Men hun så os og skyndte sig hen til døren og råbte: „Men I arme mennesker, hvad er der dog sket med jer?“ Dette var den første sympatitilkendegivelse, vi havde fået i mere end en måned, og venligheden i hendes stemme må have fået et eller andet til at briste for min mor, for pludselig til min store forskrækkelse begyndte tårerne at strømme ned ad hendes ansigt, og fru Rivasi tog hende blidt i armen og førte hende ind i den eneste stue, hun havde.

Jeg ville ikke have tiltroet et menneske, der var så lyk, som hun var, at bevæge sig så hurtigt, men lynhurtigt stod der mad på bordet foran os: ge-deost, nybagt brød og vand fra brønden, og jeg ved bestemt, at aldrig vil nogen mad smage mig så godt. Mor græd, og det gjorde fru Rivasi også, da hun hørte, hvor dårligt det stod til for os. Hun gav os næsten alt, hvad hun havde. Jeg kan huske hendes

forbløffede ansigtsudtryk, da vi tilbød at betale for maden, og vi måtte modtage den som gave for ikke at fornærme hende.

Det står mig ikke klart, hvor længe vi blev der, men jeg husker, at jeg slet ikke havde lyst til at bevæge mig, endsiges at gå derfra. Værelset, vi sad i, talte sit eget sprog om renlighed og properhed. Jeg havde været så hurtig til at se hendes fejl, hvorfor havde jeg aldrig lagt mærke til, hvor ordentlig hendes hus var, og hvor dejligt et menneske hun var. Fru Rivasi og mor sad nu hende ved værelsets eneste vindue og talte sammen med dæmpede stemmer. Min lillesøster havde rejst sig fra bordet og sad nu og beundrede geden intenst, og jeg var glad for at kunne være alene med mine tanker. Jeg havde en del at tænke over og mange fordomme at kassere. Jeg havde lært så meget på kun nogle få timer, eller var der gået et helt liv?

Jeg var pludselig blevet moden nok til med smerte at forstå, at det ikke nødvendigvis er ens egne landsmænd, der er ædle og modige mennesker, og at godhed ikke er forbeholdt en enkelt klasse eller en enkelt nation. Det var ganske pludseligt og med stor styrke gået op for mig, at mangel på uddannelse ikke nødvendigvis medfører mangel på et forstående og godt hjerte. Nu var jeg selv nået til en vis grad af forståelse og samtidig havde jeg mistet min barnlige tillid til andre mennesker; men smerten var ikke længere uudholdelig.

Køligheden i værelset, den særegne lugt og de gule æbler på bordet og kvindernes stille samtale gjorde alt sammen deres til at forøge mit velvære. Selv gedens småhøste var en behagelig lyd.

Lidt efter lidt fyldtes rummet af et blidt mørke. Udenfor det åbne vindue havde himmelen mistet sin strålende farve, og jeg vidste, at jeg skulle klamre mig til nuet, klamre mig til den sidste vidunderlige sommer, hvor jeg endnu var barn.

Medens jeg boede i Tyskland, følte jeg mig ret forvirret med hensyn til, hvad jeg mente om evangeliet. Jeg voksede op i en familie, hvor kun nogle få var sidste dages hellige. Selv havde jeg giftet mig med én udenfor kirken. Til sidst, medens den 2. verdenskrig rasede, bestemte jeg mig til at finde ud af, om jeg havde et vidensbyrd eller ej. Jeg begyndte at læse i skrifterne, og som svar på mine bønner og min faste, modtog jeg en brændende trang til at blive i kirken.

Men jeg vidste aldrig rigtigt, hvad jeg skulle mene om tiende. Jeg tjente ikke selv penge, efter at jeg havde giftet mig, og var tilfreds med bare at betale fasteofferet. Medens min mand tjente under Hitler-regiment, modtog jeg penge fra regeringen, og endnu engang blev spørgsmålet om at betale tiende aktuelt. I over tre uger, vidste jeg ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg henvendte mig ikke nogen steder for at få råd. I stedet vendte jeg mig til skrifterne:

„Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærska-rers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål.“ (Mal. 3:10).

Jeg bad, fordi jeg ønskede at vide, hvordan Herrens løfter ville bære mig. Jeg fik mit svar på en vidunderlig måde.

En morgen vågnede jeg ved daggyr, men faldt snart i søvn igen. Jeg drømte, at grenspræsidenten havde sammenkaldt alle mormonerne i byen og sagt, at de hellige skulle rejse til det forjættede land. Han sagde, at vi skulle mødes ved kirken. Jeg regnede mig selv for værdig og pakkede derfor, hvad jeg og mine to børn havde brug for.

I min drøm var der foruden mange aktive medlemmer også mødt mange inaktive op, som holdt deres dåbsbevis frem for at bevise, at de var medlemmer. Snart kom grenspræsidenten med en stor bog, uden på hvilken der stod: „Livets Bog.“ I denne bog stod alle de optegnede, som var værdige til

at drage til Zion. Der var ikke ret mange navne, og de, hvis navne blev nævnt, blev kaldt ind i et andet lokale. Da han lukkede bogen, var resten af os meget utilfredse. Vi kunne ikke forstå, hvad vi havde gjort, for at fortjene sådan en skæbne. Jeg følte mig meget forvirret og var naturligvis også meget ked af det. Så så jeg tilbage på alle de gange, hvor jeg havde brudt befalingerne.

Jeg bestemte mig til at tage mine to børn med mig hen til grenspræsidenten for at spørge, om jeg ikke altid havde været et trofast medlem. Han svarede, at det havde jeg, og at jeg til og med ofte havde gjort mere end min del for at hjælpe andre. „Måske har jeg bare overset dit navn.“ Tre gange gik han listen igennem. Mit navn stod der ikke. Så så han mig ind i øjnene og spurgte: „Søster Stoecker, har du betalt tiende?“

I samme øjeblik vågnede jeg. Jeg følte mig meget mærkelig tilpas, og der var noget, der brændte i mit hjerte. Jeg knælede ned og takkede Herren, fordi han havde besvaret mine bønner. Fra den tid undlod jeg aldrig at „bringe min tiende til Herrens forrådshus“.

Det varede ikke længe, før jeg kunne se, at Herren holdt det løfte, han havde givet: „sæt mig på prøve dermed ... om jeg da ikke åbner himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål.“ På den tid fik jeg det meste af den mad, jeg skulle bruge, hos min svigermor, som tog sig temmelig godt betalt for det. Det var midt under krigen, og alle fødevarer var meget kostbare. Efter at jeg havde betalt min tiende til grenspræsidenten, aflagde jeg min svigermor et besøg. Mit ansigt strålede af glæde over, at jeg havde betalt min tiende. Til min store overraskelse pakkede hun en kurv, der var dobbelt så stor, som den plejede at være og sagde til mig, at jeg aldrig mere behøvede at betale hende for maden.

Hele denne oplevelse skulle blive et vendepunkt i mit liv.

Har du betalt din tiende

Af ELIZABETH STOECKER
Arlington, New Jersey

Den nye kirke-kontor- bygning

For omkring et år siden var kirkens forskellige afdelinger spredt rundt omkring i forskellige kontorbygninger i Salt Lake City; nogle lå endda så langt borte som Brigham Young University, der ligger ca. 60 km. syd for Provo. De mange mennesker, der havde ærinder til kirkens kontorer, måtte rejse vidt og bredt for at få ordnet deres sager. Så byggede man kirkens nye kontorbygning, og i februar 1973 flyttede 36 forskellige afdelinger ud af 16 bygninger og blev anbragt under samme tag. Der skulle seks forskellige flytteselskaber til at klare opgaven.

Det har i høj grad løst de pladsproblemer, man havde på stedet, at alle afdelinger blev samlet på eet sted. Da man for eksempel flyttede den kirkehistoriske afdeling, missionsafdelingen og mange af Det præsiderende Biskopråds afdelingskontorer fra administrationsbygningen nr. 47 på East South Temple Street, så fik generalautoriteterne, der stadig har til huse i bygningen, langt mere plads til rådighed.

Omkostningerne pr. kvadratmeter lå en smule under omkostningerne for den nærliggende Kennecot bygning, der blev bygget seks år tidligere. Når man tager inflationen og stigningen i byggeomkostningerne i betragtning, så har den bygning kostet forbausende lidt. Man muligvis gjorde også fremtidige besparelser, idet man installerede en kontrolenhed, der afgiver oplysninger om det øjeblikkelige elektricitetsforbrug i hele bygningen. Når der pludselig bruges for megen elektricitet, kan kontrollen slukke for alle unødvendige maskiner, og man kan således spare tusinder af dollars hver måned.

Yderligere er vinduesindramningerne af sten ikke kun designet med en smuk arkitektonisk effekt for øje, men disse stenindramninger reducerer den mængde sollys, der rammer vinduerne direkte, og herved spares en hel del omkostninger i forbindelse med ekstra air-conditionering.

Når bygningen er fuldt udnyttet, vil den huse over 2.000 ansatte. I øjeblikket er imidlertid kun 85 % af pladsen i brug, og man har derfor mulighed for senere at udvide med 15 %.

Nedenunder bygningen er der plads til at parkere 1250 biler i tre forskellige niveauer under jorden. Den øverste af de etager, der ligger under jorden, ligger lige under foyéren; her er indrettet et cafeteria med 700 pladser til dem, der er ansat på kirkens kontorer, og dem, der gæster de historiske biblioteker og referancebiblioteker. Også missionærerne fra det nærliggende missionshjem kan indtage deres måltider her.

I stueetagen findes femten elevatorer til persontransport; der er tre, der fører til parkeringsetagerne; seks elevatorer betjener første til fjortende sal; yderligere er der seks elevatorer, der bevæger sig 305 meter i minuttet, og som kører direkte til fjortende sal og betjener alle etager, der ligger herover.

Her i sommer begyndte havearkitekterne at anlægge pladsen mellem den nye bygning og kirkens administrationsbygning. Denne åbne plads vil betyde, at man får en glimrende udsigt til Salt Lake Temples østlige side, idet man herved understreger, at helligdommen er centrum for kirkens bygningskomplekser i Salt Lake City. Det centrale punkt i dette parkanlæg vil blive et nyt smukt springvand og en lille kunstig sø, der vil komme til at genspejle det store granitrelief af den østlige og vestlige halvkugle, som pryder den nye bygnings syd-væg. Disse reliefkort symboliserer kirkens verdensomspændende natur, og at det er de sidste dages helliges fundamentale pligt at bringe evangeliet ud til hele verden.

Kirkens kontorer gennem historien

Den første administrationsbygning, kirken opførte i Salt Lake City, blev bygget i 1848 af Daniel H. Wells. Bygningen målte 5,53 m × 3,7 m og havde skråt tag, dækket med brædder der var klinket sammen med ler.

„Det hvide Hus“ eller „Hovedbygningen“ blev bygget mellem 1848 og 1850; foruden administrationskontorer husede det også Brigham Youngs bolig.

„Præsidentkontoret“ blev bygget i 1852 af Truman O. Angell, kirkens arkitekt. Dette kontor, der lå mellem henholdsvis bikube- og løve-bygningen på South Temple Street, tjente som Det første Præsidentskabs kontor under præsidenterne Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow og Joseph F. Smiths ledelse. I denne periode — fra 1852 til 1917 — voksede kirkens medlemstal fra 70.000 til 488.046.

Kirkens administrationsbygning, der blev bygget i 1917, målte 42,67 × 22,86 m. Oprindeligt indeholdt denne bygning ikke alene kirkens generalautoriteters kontor, men husede også det genealogiske selskabs og visse hjælpeorganisationers kontorer. De øvrige hjælpeorganisationers kontorer havde til huse i den præsiderende biskops bygning, som indtil sommeren 1962, hvor det blev revet ned, lå på det areal, hvor kirkens nye administrationsbygning nu ligger.

Efterhånden som kirken fik flere og flere medlemmer og administrationsarbejdet voksede tilsvarende, blev de afdelinger, der oprindeligt havde til huse i den gamle administrationsbygning, flyttet over i forskellige kontorbygninger i nærheden og forblev spredt, indtil den nye administrationsbygning blev fuldført.

„Det hvide Hus“ eller „Hovedbygningen“

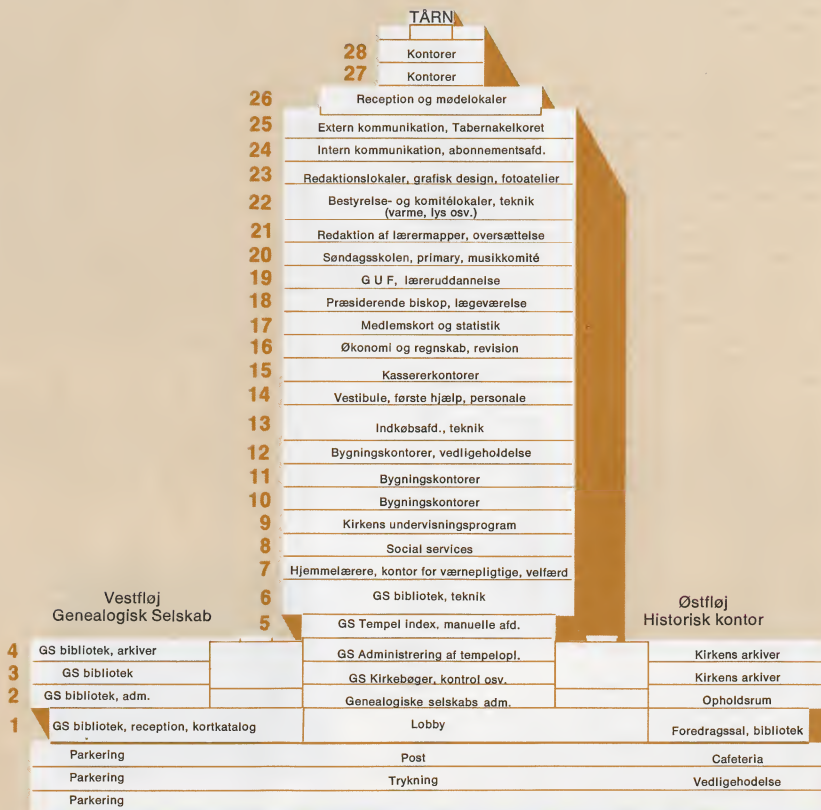

„Præsident kontoret“

Kirkens administrationsbygning

KIRKENS HOVEDKONTOR

BØRNENES SIDER

Min far og mor blev gift i Canada, før Alberta Templet blev bygget, og de blev derfor ikke viet i templet. Selv blev jeg født omkring ni år, før templet blev gjort færdigt og indviet, og som barn var jeg meget ivrig efter at komme ind i Herrens hus og blive beseglet til min forældre. Det stod mig allerede dengang klart, at hvis ikke vi fik den velsignelse at blive beseglet i templet, så kunne jeg ikke være sammen med mine forældre i livet efter døden.

Da mine forældre så arrangerede, at min bror og jeg skulle med i templet lige så snart det var blevet indviet, glædede jeg mig enormt. Men dagen før, vi skulle afsted, blev jeg syg, og min mor bestemte, at det måske var bedst at vente, til jeg var blevet rask.

Jeg kan huske, hvor jeg græd og tryglede hende om ikke at udsætte det. Endelig gav hun efter, og vi tog til templet.

Skønt jeg stadig kan huske, hvor svimmel jeg var, så var jeg dog i stand til at sidde i børnenes venteværelse sammen med min bror og en mængde andre børn. Endelig blev min bror og jeg hentet ind i beseglingsværelset. Sammen knælede vi alle ned, idet mine forældre lagde deres hænder oven på vores. Der opstod straks en varm fredfyldt følelse i mig, da en, der havde myndighed dertil, beseglede mig til mine forældre for al evighed. Det var en af de mest vidunderlige oplevelser, jeg har haft, for jeg vidste, at hvis jeg holdt alle min himmelske Faders

Fra ven til ven

Af VICTOR L. BROWN
Kirkens præsiderende biskop

befalinger, så ville jeg altid kunne være sammen med min familie.

Dagen efter denne vidunderlige oplevelse i templet, blev jeg meget syg. Lægen sagde, at jeg havde skarlagensfeber. Vi var meget bekymrede for de andre børn, som jeg havde været sammen med i templet aftenen før, men ikke et eneste af dem blev smittet. Jeg er sikker på, at det skyldtes, at dette vigtige arbejde ikke blev udskudt, derfor velsignede vor himmelske Fader os, så ingen andre blev smittet af mig.

Hvis børn i dag blot vil lytte til deres forældre, søndagsskolelærere og primarylærere, så vil de opnå den samme forståelse af deres slægtskab med vor himmelske Fader, såvel som af slægtskabet med deres jordiske far og mor, som jeg havde. Den største velsignelse, som Herren har givet sine børn er, at de altid vil kunne leve sammen som familier.

Børn, som er beseglede til deres forældre, kan være sammen med disse gennem al evighed, hvis de holder vor himmelske Faders bud og lever et refærdigt liv.

Børn, som lever i hjem, hvor forældrene ikke har været i templet, vil kunne opmuntre deres forældre og dermed hjælpe til at alle familiemedlemmerne bliver beseglet til hinanden.

Hvis vi som børn lærer de lektier, som vor Frelser lærer os, så vil vi begynde at forberede os til en dag at tage til Herrens hus. Det er vor himmelske Faders plan, at hver enkelt af os skal leve som medlemmer af en evig familie. Vi er allesammen Guds børn. Han elsker os og ønsker, at vi skal vende tilbage til ham, så vi kan være sammen med ham og vor familie i al evighed.

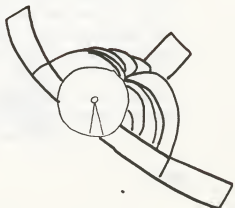

Påklædnings- dukke

JUDY CAPENER

Klip efter de stiplede linier og stik dukkens hoved igennem.

De mørke fjer

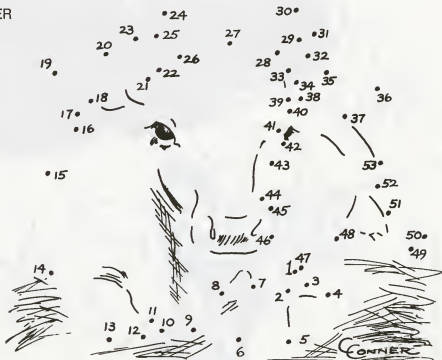
Af CAROL CONNER

Farvelæg alle de felter, hvori der er en prik.
Hvad ser du så?

Fra punkt til punkt

Af CAROL CONNER

Samuel

Illustreret af JERRY HARSTON

Hanna havde i lang tid ønsket sig et lille barn. En dag, da hun var i templet, bad hun: „O Herre, hvis du vil give mig en søn, så vil jeg lade ham tjene Herren alle sit livs dage.“

Herren besvarede Hannas bøn, og hun fik en lille dreng. Hun kaldte drengen Samuel.

Da den lille dreng var gammel nok til at hjælpe til i templet, tog Hanna og Elkana, drengens far, ham med til templet, hvor han skulle bo sammen med præsten Eli.

Samuels far og mor besøgte deres søn i templet, og hans mor syede en lille kappe til ham hvert år, som hun så tog med til ham.

En nat, da Samuel lå og sov, hørte han, at der var nogen, der kaldte på ham. Den lille dreng gned sine øjne, skyndte sig ind til Elis værelse og sagde: „Her er jeg. Jeg hørte du kaldte på mig.“

„Jeg kaldte ikke på dig,“ svarede Eli. „Gå ind og sov igen.“

Samuel gik så ind til sig selv igen og

lagde sig ned. Så hørte han igen stemmen: „Samuel!“

Endnu engang sprang den søvnige dreng op og løb ind til Eli. „Her er jeg,“ sagde Samuel, „jeg hørte du kaldte.“

Men Elis svar var igen det samme. „Jeg har ikke kaldt på dig, min søn; læg dig ned og sov.“

Efter at Samuel igen var vendt tilbage til sit værelse, kaldte stemmen for tredje gang: „Samuel!“

Og Samuel rejste sig og gik igen ind til Eli. „Her er jeg,“ sagde han, „for jeg hørte du kaldte på mig.“

Så vidste Eli, at det måtte være Herren, som havde kaldt på drengen. Derfor sagde han til drengen, at han skulle lægge sig ned igen, og at han, hvis stemmen igen kaldte på ham, skulle svare: „Tal Herre, din tjener lytter.“

Så gik Samuel ind på sit værelse igen. Og snart efter kaldte stemmen igen: „Samuel! Samuel!“

Og drengen svarede: „Tal Herre, din tjener lytter.“

Den nat talte Herren med Samuel og fortalte ham mange ting, der skulle ske i fremtiden.

Den næste morgen stod Samuel tidligt op og åbnede dørene til templet. Så kaldte Eli på Samuel og spurgte drengen om, hvad Herren havde sagt. Samuel fortalte Eli alt, hvad Herren havde sagt til ham om natten. Eli bøjede sit hoved og sagde: „Herren gør, hvad han finder bedst.“ Samuel voksede op, og Herren var med ham og talte mange gange til ham.

Og alle vidste, at Samuel var en Herrens profet, og han var meget afholdt blandt folket. (1. Samuel 1-3).

Georgs

„Vi har bestemt, at Georg ikke kan spille med mere,“ sagde Johnny, idet han rankede sig.

„Hvorfor ikke?“ spurgte David.

„Årh, det ved du jo godt!“ svarede Johnny.

„Nej, jeg gør ej. Det er muligt, at Georg er anderledes end os, men derfor kan han da godt spille med,“ svarede David ham.

„Anderledes? Georg er ikke bare anderledes. Han er simpelthen dum.“

„Det er rigtig nok, at han ikke forstår noget, men derfor er han da ikke dum!“ påstod David.

„Ja, at være dum er nu det samme som ikke at forstå noget ifølge min ordbog,“ sagde en af de andre drenge.

Den elleveårige David så hjælpeløst på sin fætter. Georgs uskyldige ansigt var eet stort smil, mens han så på David, som havde mere lyst til at løbe et eller andet sted hen, hvor han aldrig mere behøvede at se det smil mere, og gemme sig. Men det lod sig nu ikke gøre.

Georgs forældre var døde, og Georg var kommet hele vejen fra Danmark for at bo sammen med David. David så igen på Johnny og sine andre venner. De så alle sammen indgående på han, de ventede et svar. „Nå ja, så tager jeg Georg med hjem,“ sukkede David.

Han var rigtig godt gal på sig selv, fordi han ikke vidste, hvad han skulle gøre, og han var også irriteret på Georg. Men han tog i hvert fald sin fætters arm for at få ham med hjem. „Nej, David,“ sagde Georg og var ikke til at rokke ud af stedet. „Bold,“ sagde han på engelsk.

„Georg, du forstår da heller ingenting,“ sagde David. Han vidste ikke, hvad han skulle sige. „Gutterne vil ikke spille med dig mere.“

Georgs smil blegnede og han rynkede spekulativt panden. Så smilede han pludselig igen: „Ja, David.“

„Georg, de vil ikke...“ begyndte David at sige, men så blev han klar over, at Georg alligevel ikke ville forstå det. „Nå skidt. Kom så!“

Særlige smil

Af SHERRIE JOHNSON Illustreret af HOWARD POST

David gik lidt hurtigere, og medens han gik, tænkte han nærmere over, hvad der var sket. Hvorfor skulle Georg netop komme og bo hos mig? Hvorfor kunne jeg ikke have en ganske almindelig fætter, som alle andre mennesker? En fætter, der kunne tale engelsk!

Snart var de hjemme igen. Georg gik ind i dagligstuen for at lege, og David gik ind på sit eget værelse og lagde sig på sin seng og tænkte.

„Er du syg?“ spurgte hans mor, da hun kom ind i Davids værelse, for at lægge noget tøj på plads.

„Nej,“ svarede David. „Jeg tænker bare.“

„Ja, det ser sandelig sådan ud. Kan jeg hjælpe dig med noget?“ spurgte hun, idet hun satte sig på sengen.

„Det ved jeg ikke.“ David stirrede op i loftet. „Mor, hvorfor er Georg, som han er?“

Mor så forbavset ud. „Hvordan mener du?“

„Jo, du ved. Han er — nå ja, han er anderledes,“ svarede David.

„Hvordan anderledes? Han er på størrelse med dig. Ja, han har oven i købet noget af dit tøj på. Georg kan lide de samme ting, som du — chokolade og pandekager. Og han bliver glad over og ked af de samme ting, som du gør.“

„Jamen mor, han er . . .,“ David tøvede. Han vidste ikke rigtigt, hvordan han skulle udtrykke det.

„Skete der noget særligt i dag?“ spurgte moderen.

„Ja, de andre ville ikke lade Georg spille med, fordi de siger, han er dum.“

„Georg er aldeles ikke dum. Han taler ikke det samme sprog, som vi, men han er hurtig til at lære. Men Georg har andre egenskaber, der gør ham til noget særligt, og det behøver man ikke tale det samme sprog for at forstå.“

David så forvirret ud. „Men mine venner bryder sig altså ikke om ham, og det kan jeg ærlig talt godt forstå. Han forstår simpelthen ikke et ord, når vi prøver at sige til ham, hvad

han skal gøre. Og hvad kan jeg gøre ved det?"

„Det ved jeg ikke,“ sagde moderen.

„Det må du selv finde ud af.“

Moderen smilede, idet hun rejste sig.

„Der er to ting, du skal huske på.

For det første, holder Georg meget

af dig. For det andet, er det muligt,

at Georg ikke forstår ret meget end-

nu, men han er Guds barn ligesom

du og dine venner er det, og vor himmelske Fader holder lige så meget af ham, som af dig."

Pludselig kom Georg løbende ind i værelset. „Kom David!" sagde han stakåndet.

Mor blinkede til David, da han gik ud af værelset.

„Kom, David," sagde Georg.

„Nå ja, nu kommer jeg," sagde Da-

vid. Han gad ikke rigtigt, men han gjorde det alligevel.

Georg tog fat i Davids arm, idet han førte ham hen imod sofaen. Så åbnede han en bog og begyndte at læse. „Vay,“ sagde han omhyggeligt, idet han smilede det store smil, som David kendte så godt.

„Vay?“ gentog David.

„Vay,“ Georgs smil blev endnu større.

David så ned i bogen. „Nej, det hedder we.“

Georg så skuffet ud, men så smilede han igen. „Vee,“ sagde han.

David rystede opgivende på hovedet. „Nej, we,“ sagde han, idet han vendte ryggen til sin fætter og gik ind på sit værelse.

Hvorfor? Hvorfor? Hvorfor? blev han ved med at tænke, idet han smed sig på sin seng. Hvis Georg bare kunne forstå, hvad han sagde, så kunne vi have det så morsomt sammen!

David havde kun ligget på sengen et øjeblik, da der blidt blev banket på døren, og Georgs blå øjne forsigtigt kiggede ind.

„David?“ spurgte han forsigtigt.

David svarede ikke engang. Han så ikke engang på Georg, som gik over til sengen og satte sig ned. Georg talte meget langsomt, men det nyttede ikke noget. David kunne ikke forstå det. Ordene betød simpelthen ikke noget for ham.

David så på Georg. Han forstår ikke, hvad jeg siger, men jeg forstår jo heller ikke, hvad han siger. For første gang begyndte David at tænke over, hvad Georg mon mente om ham. Måske synes Georg, at jeg er dum, fordi jeg ikke forstår ham.

David så igen på Georg. Georg talte stadig, som om han desperat forsøgte at fortælle noget. Pludselig vidste David præcist, hvad det var, Georg prøvede at sige! Han ville gerne være gode venner. Han stod der og fortalte David, hvor godt han kunne lide ham. David behøvede ikke at kunne forstå dansk, for han kunne se det på Georgs ansigt.

Georg var færdig med at tale nu, og der sad han og ventede på et svar. David følte sig flov. Så smilede han

til Georg, og Georg smilede tilbage til ham. Begge drengene forstod uden ord!

„Så er der mad,“ råbte Davids mor. David gjorde tegn til Georg, og de skyndte sig begge afsted.

Da David gik forbi sin mor ude i gangen, standsede han. „Jeg tog fejl, mor. Det er ikke Georg, der ikke kan forstå noget — det er mig. Og du ved, selv om Georg ikke taler engelsk, så forstår han sig i hvert fald på venskab. Og han er i gang med at lære mig om det. Georg er en helt speciel ven.“

Moderen smilede. „Du er nu også noget ganske særligt selv,“ svarede hun.

Georg sad allerede ved bordet. Hans ansigt var helt oplyst af hans ganske særlige smil. „Dav, kammerat!“ sagde han.

„Ved du hvad, mor?“ lo David, „Georg kunne måske også lære mig dansk!“

Prik til prik

Hvad er det for et stort dyr der lever i de store have, som kan blive under vandet i en time men så må komme op til overfladen for at trække vejret?

ROY W. DOXEY

Dekan ved College of Religious Instruction,
Brigham Young University

„ZIONS VELFÆRD ER MIT LOD”

„Opbygningen af Zion er noget, der har interesseret Guds folk i alle tidsaldre; det er et emne, som profeter, præster og konger har beskæftiget sig med med en ganske særlig glæde; de har med jubel i hjertet set frem til de dage, vi lever i; og optændt af en himmelsk forventnings glæde har de sunget, skrevet og profeteret om denne dag; men de døde uden at opleve den; vi er det folk, Gud har udvalgt til at forårsage denne herlighed i de sidste dage; det er givet os at se dette og hjælpe med til at sprede denne herlighed. „Tidernes fyldes uddeling” er begyndt, hvor Gud vil samle alle de ting, som er i Himmelen, og alle de ting, som er på jorden . . . , og hvor de sidste dages hellige vil blive samlet fra alle nationer, tungemål og slægter, hvor jøderne vil blive samlet, og hvor de onde også vil blive samlet og ødelagt, sådan som profeterne har sagt; Guds Ånd vil være hos hans folk og vil blive trukket tilbage fra alle andre nationer, og alle ting i Himmelen og på jorden vil være eet i Jesus Kristus.”

Joseph Smith, jr.

Documentary History of the Church,
bind 4, siderne 609-10.

Hvorfor taler Herren om Zion lige fra første afsnit af Lære og Pagter og til sidste afsnit? Hvorfor profeterede de gamle profeter om Zion i de sidste dage? og hvorfor omtaler næsten 15% af Kirkens sange Zion? Disse og lignende spørgsmål vidner om interessen for, og fremfor alt betydningen af Zion i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; ja faktisk for menneskets frelse.

Zions budskab udtrykkes bl. a. i følgende sanglinier fra den blå sangbog: „Israel, Israel Gud nu kalder”, „kom

til Zion, kom til Zion”, „Stå frem du skønne Zion”, „De hellige skal bygge en stad til Herrens Gud, i Zion skal det ligge”, „Kom alle Zions sønner og priser Herrens stor”, „Tænk ej . . . at Zion er dovenskabens hjem”, „Zions ungdom, Israels hæere, fremad drag mod synden ud”.

Betydningen af Zion er ifølge skrifterne mange, blandt de vigtigste er: „De rene af hjertet”, „Jesu Kristi Kirke”, „Det gamle Jerusalem”, „Jerusalems hellige bjerg”, „Enoks stad”, „Nord- og Syd-Amerika” og „Det ny Jerusalem”, som skal bygges i Amerika.

Fire af disse udlægninger står direkte i forbindelse med denne uddeling. Lære og Pagter klarlægger begrebet Zion i de sidste dage. I april 1829, svarede Herren Oliver Cowdery, såvel som andre der havde spurgt, på følgende måde: „Og nu, da I har bedt, se, så siger jeg jer: Hold mine bud og søg at fremme og grundfæste Zions sagn.” (L. & P. 6:6).

I den sidste åbenbaring, der er nedfældet i Lære og Pagter, som den blev givet præsident Brigham Young, giver Herren disse løfter med hensyn til Zion og dens indbyggere:

„Zion skal forløses i min egen belejlige tid.

„Mit folk må prøves i alle ting, at de kan beredes til at modtage den herlighed, som jeg har beredt dem, nemlig Zions herlighed; og den, som ikke kan tåle revselse, er ikke mit rige værd.” (L. & P. 136:18, 31).

Enhver sidste dages hellig skulle føle sig forpligtet til at hjælpe med til at oprette Zion. De mennesker, som er optaget heraf, lægger hele deres sjæl i opbygningen af kirken og Zion. For

disse har følgende ord særlig stor betydning:

„Derfor, sandelig, så siger Herren: Lad Zion fryde sig, thi dette er Zion: De rene af hjertet. Lad derfor Zion glæde sig, medens alle de ugudelige sørger.” (L. & P. 97:21).

Jesu Kristi forsonende offer har gjort det muligt for mennesket at blive frelst, hvis det omvender sig af et oprigtigt hjerte. Det er nødvendigt, at mennesket lever efter alt, hvad Herren har åbenbaret, hvis det ønsker at arbejde med på kirkens fremgang. (L. & P. 38:40).

Jackson County, Missouri

Herren åbenbarede, at de hellige, som døde som følge af forfølgelserne i Missouri, og som var rene af hjertet, skulle blive frelst. (L. & P. 124:54). Vi er også sikre på at blive frelst, hvis vi, ligesom de rene af hjertet, giver alt, så Zion og kirken kan blive opbygget. (L. & P. 98:13-15; 101:35-38).

Det er i forbindelse med oprettelsen af et samlingssted i Jackson County i Missouri, at vi i de moderne åbenbaringer får oplysninger om Zion. (L. & P. 57:1-3). Så tidligt som i 1831 var der et antal hellige, som fik befaling om at bosætte sig i dette område, efter at profeten Joseph Smith havde indviet tempelgrunden. Der vil det nye Jerusalem og dets tempel blive bygget, og så vil den gamle profeti om, at den lov, der kom fra Zion, skal regere verden, blive helt opfyldt. (L. & P. 84:1-5, Esajas 2:2-3, Mika 4:1-2).

Loven om indvielse, som er en åndelig og socialøkonomisk orden, blev åbenbaret, sådan at de fattige ikke skulle lide nød, og for at de rige gennem lydighed med evangeliets love kunne

blive frelst. Skønt mange af de hellige samledes i Missouri, så blev deres ophold der kun af kortere varighed, for Herren havde sagt dem, at Zions herligheds fylde først ville kunne opnås efter mange prøvelser. (L. & P. 58:3-5).

Som Herren forklarede de hellige, kom forfølgelserne som følge af nogle af hans pagts folks overtrædelser. (L. & P. 101:1-9). De hellige blev drevet ud af det vestlige Missouri og oprettelsen af de helliges samlingssted i Zion måtte stilles i bero, indtil de hellige igen kan komme til at besidde landet og blive et rent folk. (L. & P. 105:34).

I overensstemmelse med moderne åbenbaringer (L. & P. 63:27-31), har de sidste dages profeter udtrykt deres overbevisning om, at Jackson County virkelig vil blive et fast samlingssted for de hellige. Præsident Brigham Young sagde, da han i 1856 talte til en skare hellige, følgende:

„ . . . dette folk vil uden tvivl komme tilbage til Jackson County. Det gør ikke noget, hvor snart det bliver, eller hvor længe det varer; men i øjeblikket er det ikke noget samlingssted for de hellige.“ (Journal of Discourses, bind 3, side 278).

De sløve og dvaske blandt de hellige vil ikke komme til at modtage Zions velsignelser, for de har ingen del i dens vækst. Ja, faktisk har Herren advaret medlemmerne af sin kirke om, at der venter dem en dom i dette liv, hvis de ikke overholder deres pagter. (L. & P. 97:22-28).

Alt vil vende sig til det bedste for dem, som står retfærdigt for Herren, og de vil blive velsignet med Zions herlighed, fordi de har viet deres liv dertil,

ligesom de rene af hjertet. (L. & P. 100:15-17).

De rene af hjertet

Alma sagde, at hele menneskeheden måtte genfødes — at der måtte ske en forandring fra det kødelige til det åndelige, før menneskene kunne arve Guds rige. (Mosiah 27:25-26). Gennem den Helligånds kraft og myndighed, bliver hvert medlem af kirken genfødt og indviet, hvis han blot holder befalingerne og bliver ren af hjertet.

For at et medlem af kirken kan blive et „nyt menneske“ i Jesus Kristus, må han elske Herren og tjene ham af al magt og med hele sit hjerte og sind. (L. & P. 20:29-34). Her følger nogle måder, hvorpå man kan opnå dette:

1) Hav tro på den Herre Jesu Kristi forsonende offer. (L. & P. 76:41). Gud har udtrykt sin kærlighed til os på mange måder, men det største bevis herpå var dog, at han gav sin Søn som sonoffer, for at vi kan leve evigt sammen med ham i vor frelste tilstand. Vor ældre broder gav frivilligt sit liv, og viste således, hvor højt han elskede sine søskende. Den bedste måde, hvorpå vi kan vise vor kærlighed til ham på, er at holde hans bud.

2) Søg at forstå Guds ord i kirkens standardværker, sådan at vi kan vide, hvordan vi bør leve og tjene Herren, og således ikke blive bedraget. (L. & P. 43:8-10; 93:19; Joseph Smith 1:37). Den mest sikre måde, hvorpå man kan lære Guds vilje at kende, er ved dagligt at studere skrifterne.

3) Ved at være retfærdige og gennemvort medlemskab af kirken, kan vi ansøge den Helligånd til at være hos os. Herren har sagt, at Åndens gaver også kan hjælpe os til at undgå at

blive ført bag lyset. (L. & P. 46:7-8). En anden gave, vi får af den Helligånd, er overbevisningen om, at Gud lever, og at Jesus Kristus er vor Frelser, Guds Søn (L. & P. 46:13).

4) Søg at have den Helligånds vejledning hver dag. Hvordan dette råd kan efterleves kan vi læse om i Herrens ord til Oliver Cowdery (L. & P. 9:8-9) og i andre ting, som vore profeter og andre ledere har sagt.

5) Holdte vore tanker henvendt på Gud ved hele tiden at være os bevidst, at vi er forpligtet overfor ham. Brigham Young sagde, at han vidste, at han havde Guds Ånd hos sig, fordi han hele tiden tænkte på evangeliet. (JD, bind 12, side 217). Hvis vi altid er os vore evangeliske pagter bevidst, så er det meget lettere for os at træffe de rigtige beslutninger. Ved at tænke nærmere over nogle bestemte skriftsteder, erindre os en særlig del af vor Herre og Mesters liv, og huske på formålet med livet og de muligheder, vi har, hvis vi er trofaste — er alt sammen noget, der giver os lejlighed til at holde vore tanker henvendt på Gud.

6) Deltag aktivt i kirkearbejdet, dermed menes også, at man skal komme til de obligatoriske møder. (L. & P. 38:40; 75:28). Hvis vi ikke gør dette, bliver vi efterhånden ligeglade med evangeliets befalinger og mister Guds Ånds vejledende indflydelse. (L. & P. 1:33).

7) Efterleve evangeliet hver dag ved at være god mod sin næste.

Zion er det sted, hvor de rene af hjertet bor, enten det er på de amerikanske kontinenter eller et andet sted i verden, at disse hellige lever. (L. & P. 101:20-23). Hver eneste familie kan under familiefaderens ledelse gøre

deres eget hjem til et Zion. Hvis vi begejstret deltager i kirkens programmer og herunder ganske særligt familieaftenerne, er vi lydige mod det, som profeten Joseph Smith sagde: „Opbygningen af Zion bør være vort vigtigste formål.“ (DHC bind 3, side 390). 8) Oprethold dem, der præsiderer over os. En ydmyg, ivrig sidste dages hellig ved, at han kun ved at støtte sine ledere kan nyde virkelig glæde af Herrens Ånd. En oprakt hånd, når der i kirken opretholdes nogen, forpligter ethvert døbt medlem til at følge denne leders råd og vejledning. Han ved, at åbenbaringsens ånd findes i kirken, og at det er den, der virker, når mænd og kvinder bliver kaldede til forskellige stillinger. Han ved også, at Herren åbenbarer sin vilje til kirkens præsident, og at alle kirkens ledere har ret til at modtage Åndens vejledning med hensyn til det område, hvorover han præsiderer. Vi har fået befaling om, at vi på enhver måde skal støtte vore søskende, ved at omtale dem positivt, ved at bede, ved at hjælpe dem med at udføre, hvad de pålægger os. (L. & P. 108:7). Kort sagt, hvis de hellige ikke er som Enoks folk — „af ét hjerte og ét sind og (lever) i retfærdighed“ — med hensyn til at opretholde deres brødre, så er de ikke et Zions folk. (Se Moses 7:18; L. & P. 38:27).

Zion og familien

Det, som Brigham Young sagde om opbygningen af Zion, kan både gælde om en familie og om et sted: „Vi kan skabe et Zion eller vi kan skabe et Babylon, ganske efter hvad vi lyster. Vi kan gøre dette sted til lige, hvad det skal være. Dette folk kan skabe Zion; det kan danne en Himmel

indeni sig. Når folk samles her, så bør de gøre det med en beslutning om at skabe Zion indeni sig selv, og bestemme sig til at: „bære Zions ånd med mig, hvorhen i verden jeg drager; og på denne måde kan jeg bremse onde magter; for min ånd vil have magten over det onde“; og ser I ikke, at vi på denne måde kan skabe et Zion?“ (JD, bind 5, side 4).

Det Zion som er omtalt af profeterne findes ikke her og nu; men det omtales som Guds rige, der gennem kirken spredes ud overalt, og bringer de mennesker, der har mulighed for at skabe et Zion, ind i folden. Zion vil komme i dets fylde, når Herren bestemmer, at tiden er inde. Man er stadig i gang med forberedelserne til den velsignede dag, hvor de udvalgte vil være parate til at modtage Frelseren, når han kommer igen for at regere på jorden i tusindårsriget. Den dag vil komme, hvor kirkens ledere vil kalde de trofaste medlemmer, som virkelig går ind for sagen, til at opbygge det ny Jerusalem; men de vil først blive kaldede, når der modtages åbenbaring herom af profeten. (L. & P. 101:16-21; 105:13).

Nogle af os vil måske ikke kunne virkeliggøre vort Zion i dette liv, men hver eneste hellig, der påtager sig sit ansvar for at opbygge et Zion i sig selv, såvel som andre, vil finde evig lykke og glæde. Alle kirkens medlemmer, som har Zions ånd i deres hjerte, finder stor trøst i de ord, som profeten Joseph Smith har sagt:

„Det himmelske præstedømme vil forene sig med det jordiske i den hensigt at nå disse store mål; og når vi således er forenede med dette ene, at udbrede Guds rige, for øje, så vil det

himmelske præstedømme ikke blot være tilskuere, Guds Ånd vil blive udgydt over alle henede ovenfra, og den vil bo midt iblandt os. Den allerhøjstes velsignelser vil hvile over vore tabernakler, og vore navne vil kendes blandt vore efterkommere; vore børn vil vokse op og kalde os velsignede; og endnu ufødte generationer vil med særlig glæde tænke på det, vi har måttet kæmpe med, og den sag vi har måttet lide for; den iver og beslutsomhed vi har udvist; de næsten uovervindelige hindringer, som vi dog overvandt for at lægge grundvolden til et værk, der skulle frembringe den herlighed og de velsignelser, som vil komme over deres hoveder; et værk, som Gud og hans engle gennem generationer har tænkt på med glæde; det, som de gamle profeter og patriarker har været optændt af; et værk, som er bestemt til at skulle ødelægge mørkets magter, til fornyelse af hele jorden, til Guds herlighed og til frelse for hele den menneskelige familie.“ (DHC bind 4, side 610).

Fra missionens præsidentskab

Mine kære søskende!

Lytter I? Ved vore sidste distriktskonferencer havde mange af jer anledning til at se en film med denne titel. Den fremsatte mange sider af at lytte – til naturen – til ens familie – til ens arbejdsgiver – til ens underordnede – til ens lærere og taler i Kirken – og til vor himmelske Fader. Hvis I endnu ikke har haft anledning til at se filmen, vil jeg foreslå, at I spørger jeres grenspræsident, hvornår den vil blive vist i jeres gren. Den har et vigtigt budskab. Se filmen og tænk over dens budskab. Tag familien med.

Siden jeg har set filmen har jeg ofte tænkt på en anden side af at lytte. Lytter du til dig selv? Dermed mener jeg, om du gør de ting i livet, som din samvittighed – din sunde fornuft – og Åndens hvisken siger, at du skal gøre.

Taler du venligt og forstående til din ægtefælle og dine børn, således som du ved, at du skal? Overværer du nadvermøderne? Udfører du dit hjemmelærer- og kredslærerindearbejde, når du tilskyndes til det – eller udsætter du det?

Kommer du til møderne med den rette ånd, be-

sluttet på at få udbytte af taleren, selv om han eller hun måske ikke er nogen særlig underholdende taler? Når du får den tanke, at du bør studere mere i skriften, lytter du så og gør det? Vi belæres af Ånden – den er vor personlige lærer. Denne Ånd udvikler klogskab, hvis man lytter til den. At give agt på denne klogskab ved at lytte til sig selv bringer oplevelser, som fører glæde med sig. Dette er Herrens ønske – at vi skal nyde glæde. (II Nephi 2:25). En af vore Generalautoriteter udtalte fornylig, at medmindre vi har denne glæde har vi ikke held med os, uanset vore resultater.

Må Herren velsigne os, så vi kan få mod til at lytte til os selv – og skride til handling for at bringe glæde ind i vort liv, så Herren kan fryde sig ved vor lydighed mod hans principper. Jeg bevidner, at ved at lytte til os selv og få mod til at følge rådet – når det er i overensstemmelse med evangeliets principper – vil det bringe os sand og evig glæde.

Grant R. Ipsen,
Missionspræsident

Befæst Zions stave

Tale holdt af præsident HAROLD B. LEE
ved den årlige generalkonference

Den 6. april 1973 er en særlig vigtig dato, ikke alene fordi det er årsdagen for oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i denne udde-
ling, men også fordi, det er årsdagen for vor Frelser, vor Herre og Mesters, Jesu Kristi fødsel. Joseph Smith skrev dette umiddelbart for den åbenbaring, der blev givet den samme dato:

„Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke i de sidste dage fandt sted et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet. Den organiseredes og stiftedes i overensstemmelse med landets love og efter Guds vilje og bud i fjerde måned og på sjette dag i den måned, der kaldes april.“ (L. & P. 20:1).

Lige siden har det været tradition at holde kirkens første årlige konferencer på og omkring den 6. april.

To år senere fulgte der en anden åbenbaring, som havde stor betydning dengang, og som er endnu vigtigere i dag, når man tager i betragtning, hvor meget kirkens medlemstal er vokset. Det citat, som jeg nu vil tillade mig at læse, står som en slags tema for de næste par ting, jeg vil sige:

„Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes. Ja, sandelig siger jeg jer, at Zion må stå op og iføre sig sine skønne klæder.“ (L. & P. 82:14).

Ordet Zion, som det er brugt her, betyder utvivlsomt kirken. På det tids-

punkt var der kun en lille gruppe kirkemedlemmer, som, efter de havde været udsat for svære forfølgelser af kirkens fjender, netop var begyndt at organisere sig, idet de var blevet bedt om at samles i Jackson County, Missouri, som Herren havde valgt til „Zions land“.

Herren fortalte, i en efterfølgende åbenbaring, denne gruppe mennesker, som kæmpede så hårdt for deres ud-komme i denne verden, følgende:

„Derfor, sandelig, så siger Herren: Lad Zion fryde sig, thi dette er Zion: De rene af hjertet. Lad derfor Zion glæde sig, medens alle de ugudelige sørger.“ (L. & P. 97:21).

For at være værdig til en så hellig betegnelse som Zion, må kirken betragte sig som en brud, der har pyntet sig for sin ægtemand, sådan som Johannes Åbenbareren skrev, da han i et syn havde set den hellige by, hvor de retfærdige bor, pyntet som en brud for sin ægtemand, det Guds Lam. Her beskrives, hvordan Herren ønsker, at hans folk skal være, for at være beredt til vor Herre og Mester, som en hustru, der trækker i sine smukkeste klæder for at behage sin ægtemand.

De regler, som Guds folk må leve efter, hvis de ønsker at være værdige til at se Gud, antydes i den tekst, som jeg har henvist til. Dette folk må tiltage i skønhed for verdens åsyn; det må have en indre skønhed, som andre vil bemærke, udstråle noget helligt, samt

naturlige fromme egenskaber. Zions grænser, indenfor hvilke de rene af hjertet kan bo, må udvides. Zions stave må befæstes. Alt dette må ske, for at Zion kan opstå som et lys ved flittigt at udvide arbejdet for at frelsesplanen kan nå ud til hele verden.

Medens hele kirken endnu var ganske ny, talte Herren om en tid, hvor disse første samlingssteder ikke ville være tilstrækkelig store til at rumme alle de mennesker, der ville blive samlet. Grunden til denne samling var, at Herren havde sagt, at hans kirke skulle være ét. Dette er hans ord:

„Thi således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.“ Lidt efter siger han: „Stå op og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkene.“ (L. & P. 115:4-5). Her står det tydeligt, at hans kirkes komme i de sidste dage var begyndelsen til, at de gamle profetier ville blive opfyldt: „Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkene strømme og talrige folkeslag vandre: „Kom lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier . . .“ (Es. 2:2-3).

I denne åbenbaring taler Herren om organiserede enheder i kirken, som jo kaldes stave. Folk, der ikke er af vor tro, ville nok kalde det bispedømmer eller stifter. Disse enheder, der er så-

ledes organiserede samles på grund af følgende formål: først og fremmest for at forsvare sig mod dem, der er fjendtligt indstillet overfor Guds værk, både de synlige og usynlige fjender. Apostlen Paulus har med hensyn til disse fjender sagt, at vi virkelig bør tage denne fare alvorligt:

„Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherkerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.“ (Ef. 6:12).

Disse organisationer skulle, som der står i den åbenbaring, som tidligere er omtalt, være „som en flugt fra stormen og fra verden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden.“ (L. & P. 115:6).

I forordet til alle Herrens åbenbaringer, som han gav i begyndelsen af denne uddeling, gav han os en alvorlig advarsel, som vi altid bør huske på. Denne profetiske advarsel blev, som Herren sagde, givet os i 1831, for „at alle mennesker skal vide, at den dag snart kommer — selve timen er endnu ikke kommet, men er nær for hånden — da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige.“ (L. & P. 1:35).

Nu, da vi 142 år senere, er vidner til tidernes omskiftelser, hvor Satan har magt over sit eget rige, ser vi, at han er så stærk, at selv vor Herre og Mester i sin tid omtalte ham som „denne verdens fyrste“, og „fjenden af al retfærdighed“.

Til trods for disse svare forudsigelser og de beviser, vi har for, at de virke-

lig er ved at gå i opfyldelse i dag, så loves der os alligevel i den samme åbenbaring en endnu større magt, som er stor nok til at bevirke, at Satans plan om at ødelægge Herrens værk er forgæves. Her giver Herren et løfte til den allerhøjeste Guds hellige, til de rene af hjertet, som han har omtalt som Zions folk. Det lyder således:

„Men Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme ned til dom over Ildmæa, eller verden.“ (L. & P. 1:36).

Dette henviser til denne verden, på samme måde som da Herren talte om dens verdslighed, hvilken han advarede sine disciple imod, da han sagde, at medens de levede i verden, så måtte de alligevel ikke være af verden eller lade sig besmudse med denne verdens synder.

Jeg tror aldrig, at der siden verdens skabelse har været noget tidspunkt, hvor Herren har ladet djævelen få magt til at ødelægge hans værk, uden at hans magt også har befundet sig blandt de retfærdige, sådan at de retfærdiges arbejde ikke helt har kunnet ødelægges.

Vi er i dag vidner til Herrens løfte om: „Dersom I kun har øje for min ære,“ hvilket, han erklærede til profeten Moses, var det samme som at bringe mennesket uødødelighed og evigt liv, så „skal hele jeres legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting.“ (L. & P. 88:67).

Det følgende løfte har vi også fra Herren: „Giv agt og se! Jeg skal tage vare

på jeres hjerne og oprejse ældster og sende til dem.

„Se, jeg vil fremskynde mit værk til sin tid.“ (L. & P. 88:72-73).

I dag er vi vidner til, at Herrens hånd udstrækkes til de hellige, kirkens medlemmer. Aldrig før i denne uddeling, ja, måske aldrig nogen sinde før, har man ventet så intens på Herren, som medlemmerne af denne kirke i dag gør. Zions grænser udvides, hendes stave befæstes. I kirkens første tid blev der udpeget steder, hvor de hellige skulle samles, og Herren befalede, at dette ikke skulle ændres, men han tilføjede dog én ting: „førend den dag kommer, da der ikke mere findes plads for dem. Og da har jeg andre steder, som jeg skal udpege for dem, og disse skal kaldes Zions stave for Zions paulener eller Zions styrke.“ (L. & P. 101:21).

Ældste Bruce R. McConkie, som er medlem af De tolv Råd, holdt ved Mexico City konferencen, 1972, en meget tankevækkende tale, som jeg her gerne vil citere nogle sætninger fra:

„Om denne vidunderlige dag, hvor alting skal genoprettes og hvor folkene skal indsamles, skriver en anden nephitisk profet: ‚... Herrens pagter, som han har gjort med hele Israels hus‘ ... den tid kommer, da de skal genforenes med Guds sande kirke og skal ... de skal indsamles til deres arveland og bosætte sig i deres forjættede land.‘ (2. Neph. 9:1-2).

„Nu vil jeg gerne henlede jeres opmærksomhed på de kendsgerninger, som er omtalt i disse skriftsteder, at

Israels indsamling består i at slutte sig til den rette kirke; i at komme til kendskab om den sande Gud og om de frelsende sandheder; i at tilbede ham i de helliges menigheder blandt alle nationer og alle folkeslag. Læg mærke til, at disse åbenbarede ord taler om Herrens sti; om Israels indsamling til deres arvelod; om Israel, der skal grundfæstes i deres forjættede land; og om, at der i alle nationer og blandt alle folk, skal være menigheder af Guds pagts folk, når Herren kommer igen." Ældste McConkie føjer noget til, som jo i høj grad understreger, at der vil blive brug for at uddanne lokale ledere, for at kirken kan blive opbygget i de enkelte nationer, han siger følgende:

"Stedet, hvor de mexicanske hellige skal samles er Mexico; steder, hvor de hellige fra Guatemala skal samles er Guatemala; de brasilianske hellige skal samles i Brasilien; og sådan kan man fortsætte til man har nævnt alle jordens lande. Japan er for japanerne; Korea for koreanere; Australien for australier; hvert land er indsamlingssted for dets eget folk."

Et af de spørgsmål, vi oftest bliver stillet er: "Hvordan kan I forklare, at denne kirke vokser så fantastisk, når så mange andre kirker tvært imod sporer en nedgang?"

Blandt de første mange vigtige ting, der gør sig gældende i denne sammenhæng, vil jeg blot nævne nogle få ting, som de, der spekulerer over dette, kan overveje.

Denne kirke kan ikke længere omtales som "Utah-kirken" eller som en "ame-

rikansk kirke", for kirken har nu medlemmer i 78 lande og underviser nu i evangeliet på 17 forskellige sprog.

Det store medlemstal, vi har i dag, er os en stor udfordring, og medens vi naturligvis glæder os meget over, at kirken breder sig overalt, så er det også en meget stor og krævende opgave for kirkens ledere at være på højde med de mange problemer, de bliver stillet overfor.

Der er først og fremmest to forskellige principper, som kirkens ledere har rettet sig efter i deres arbejde for at organisere alle disse mennesker. Det første princip påkalder sig sikkert opmærksomheden blandt alle dem, der siden før verdens begyndelse har interesseret sig for frelsesplanen; det er en plan til menneskets frelse, som er blevet åbenbaret denne uddelings profeter, og den er ikke blevet ændret; for som Paulus sagde på sin tid, sådan siger vi også i dag:

"Men om så vi selv eller en engel fra Himmelen forkyndte jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer — forbandet være han! . . .

"Det vil jeg nemlig sige jer, brødre! at det evangelium, som er blevet forkyndt af mig, er ikke menneskeværk; „det er jo heller ikke af noget menneske, jeg har fået det eller har lært det, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus." (Gal. 1:8, 11-12).

Hvis vi skulle svare dem, der spørger os om kirkens stadige vækst, så ville vi svare, at den første fundamentale grund hertil er, at vi har holdt os til en støt kurs i vor undervisning om kir-

kens lære. Vi erklærer i en af vore trosartikler:

„Vi tror alt (og vi kan lige så godt tilføje, lærer) alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (9. trosartikel).

I en af de senere åbenbaringer, som Herren har givet os i denne uddeling, angav han grunden til forvirringen blandt de mange kirker, som dengang eksisterede, nemlig at de, som han sagde: „er afvejet fra mine forordninger og har brudt min evige pagt. De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse . . ." (L. & P. 1:15-16).

Derfor var en genoprettelse nødvendig, som han også klart sagde:

„Derfor har jeg, Herren, kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere.

„Jeg har også givet andre befaling om at forkynde dette for verden. Og det er altsammen sket for at opfylde det, som er skrevet af profeterne.

„Men at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser; . . .

„så mit evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser, ja, endog for konger og regenter.

„ . . . efter deres sprog, for at de måtte kunne forstå . . ." (L. & P. 1:17-18, 20, 23-24).

Der findes mennesker, der taler om en økumenisk bevægelse, indenfor hvilken alle kirkerne, i hvert fald teoretisk, skulle kunne gøres til én stor organisation. Det betyder faktisk, at de ville opgive deres grundlæggende principper for at kunne tilhøre en eller anden ubestemt og „tåget“ organisation, som ikke nødvendigvis ville bygge på de principper, som ifølge traditionen har været Jesu Kristi Kirkes lære fra begyndelsen.

Først når man klart forstår Herrens åbenbaringer, har man en grundvold, hvorpå en forenet og altomfattende kirke kan bygges. Det kunne ikke som foreslået gøres ved hjælp af menneskeformularer; det kan kun opnås, når Jesu Kristi evangeliums principper fyldes læres og udøves, sådan som Paulus sagde til efeserne. Paulus erklærede, at kirken er opbygget „... på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten.“ (Ef. 2:20).

Også kirkens mission er blevet udlagt:

„Og en advarelsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.

„Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre.“ (L. & P. 1:4, 11).

For at adlyde disse instruktioner, har man lige fra kirkens begyndelse sendt missionærer ud til alle dele af verden. I dag vokser vort antal missionærer stadig. Det er for det meste unge mænd, som lige fra deres barndom er blevet opdraget, så de kunne være

parate til at modtage en kaldelse om at tjene som missionærer.

Kirken havde kun få missionærer i de første dage, men disse få er i dag blevet til over 17000 missionærer, der alle selv, eller deres nærmeste familie, betaler deres udgifter, medens de er missionærer i to år eller mere. Alle har de den overbevisning i deres hjerter, at når de på denne måde er blevet kaldede, så er det deres guddommelige pligt at gå hvorhen i verden de bliver sendt.

En anden grund, der kan gives til væksten af Guds værk, er, at der måske aldrig har været så mange mennesker i verden, der søger efter svar på de mange udviklede problemer som i dag.

Medens Jesu Kristi evangeliums principper er uforandrede, så må dog måden, hvorpå man imødegår menneskers problemer og behov på, dog ændres, efterhånden som tiderne skifter. Heldigvis har Herren i en åbenbaring givet denne kirke retningslinier, som kan lede os i vore bestræbelser på at følge med tiden. I frelsesplanen er der formuleret en måde, hvorpå man kan imødekomme menneskenes verdslige behov. Kirkens velfærdsprogram når ud til dem, der lider nød. Hvor og når man får nye medlemmer, er det først og fremmest meningen, at man skal undervise dem i, hvordan de skal sørge for sig selv. Herren har givet os et bolværk mod de kræfter, der med forrygende kraft kan ødelægge et ægteskabs eller et hjems hellighed, ved at styrke hjemmet og ved at give forældrene retningslinier, hvorefter

forældrene kan lære børnene de fundamentale principper om pålidelighed, dyd, retskaffenhed, flid og arbejdsomhed.

Kirken interesserer sig for de enkelte medlemmer, lige fra de er børn og unge, til de bliver ældre. Kirken søger for alle medlemmernes behov, ligegyldigt hvor gamle de er.

Hvis man spørger, om der da ikke er nogen, der falder fra, så svarer vi altid med vor Herre og Mesters lignelse om sædemanden, der går ud for at så. Noget af sæden falder på frugtbar jord, men blandt de sædekorn, der faldt på frugtbar jord, var der nogle der producerede tredive fold, nogle tres fold og nogle halvfemsindstyve fold. Og således er der i dag nogle som er delvis aktive, nogle er mere aktive og nogle fuldstændig aktive i kirken, men vi prøver altid at nå dem, som er faldet fra, og vi forsøger til stadighed at gøre dem fuldt aktive.

Men måske er den allervigtigste grund til kirkens vækst det individuelle vidnesbyrd om guddømmeligheden af dette værk, som findes mangefold i de forskellige medlemmers hjerter. For kirkens styrke ligger ikke i dens medlemstal, og ikke i, hvor store beløb, der betales i tiende og i offerydelse af de trofaste hellige, ej heller i, hvor mange og pragtfulde kirke- og tempelbygninger, vi har, men kirken er stærk på grund af, at der i de trofaste medlemmers hjerter findes en virkelig overbevisning om, at dette virkelig er Guds sande rige og kirke på jorden. Uden denne overbevisning, ville, som en af mine forretningsvenner for nylig

sagde: „velfærdsprogrammet i kirken ligger i ruiner“; heller ikke missionærarbejdet ville have fremgang; og medlemmerne ville heller ikke være så trofaste, at de ville financiere dens foretagender med rundhåndede gaver. Hemmeligheden ved denne kirkes styrke findes måske i det, som en studentleder ved et af vore statsdrevne universiteter udtrykte. Jeg kan selvfølgelig ikke røbe, hvem han er, men dette er et citat fra et af hans breve til mig:

„Med de nye tanker, som gør deres indtog overalt her i landet, er der sket et sammenbrud i familiernes forhold indbyrdes; familiebåndet er ikke noget, man i intellektuelle kredse længere regner for noget. Tilsyneladende er landet overfyldt med sex-undervisning, abort, familieplanlægning, pornografi, kvindernes ligeret, storfamilier, sexuel samvær før ægteskabet og såkaldt „frisind“ efter ægteskabets indgåelse...“

Denne unge universitetsstuderende slutter med denne hjertevarme erklæring, som jeg ved kommer fra hans sjæls inderste:

„Præsident Lee, jeg ønsker at du skal vide, at de sidste dages hellige studerende her på stedet, som overholder befalingerne, står 100% bag dig. Gud ske tak, fordi vi har ledere, som ikke giver sig overfor fjendens lumpne tricks, han, som retter sine angreb mod de enkelte hjem, hvilke jo er de vigtigste enheder i samfundet over hele verden. Tak fordi du er et menneske, som vi unge i denne forvirrede

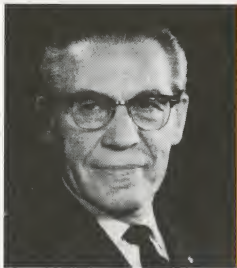
verden kan forstå og som vi kan følge.“

På samme måde, som det her er udtrykt i denne dygtige universitetsstuderendes formulering, er jeg overbevist om, at den største af alle grunde til denne kirkes styrke, er, at de, der holder Guds bud, står 100% bag kirken ledelse. Uden denne store støtte står det klart, at denne kirke ikke kunne have fremgang og møde de udfordringer, som hver dag bringer. Vi kalder hermed alle kirken medlemmer ud over hele verden til at holde Guds bud, for heri ligger verdens sikkerhed. Når man overholder Guds bud, er man ikke alene overbevist om, at den kurs, som kirken ledere følger, er den rette, men man vil også have Guds Ånd til at vejlede sig i sine egne forhold, for hvert eneste medlem modtager en gave ved dåben. Denne gave gives uden undtagelse til alle, der døbes gennem præstedømmets myndighed; den Helligånds gave, der, som vor Herre og Mester forklarede os, vil lære os alle ting, vil minde os om alle ting, og endda vise os de ting, der skal komme. (Joh. 14:26).

Det fremgår da klart, at det store ansvar, som kirken ledere og lærere har, er at overbevise, at undervise, at lede på rette vej, sådan at Guds befalinger i den grad bliver efterlevet, at den enkelte forhindres i at dumpe i den faldgrube, som onde magter opstiller for ham, når de vil have ham til at tro, at der ikke findes nogen Gud, og at han derfor ikke behøver at følge kirken ledere.

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd for

jer, at fordi dette værk er guddommeligt, så ved jeg, at det vil sejre; og at skønt der er fjender både i og udenfor kirken, som søger at underminere kirken indflydelse i verden, så vil denne kirke dog sejre med triumf og modstå tidens prøve, når alle menneskegjorte våben, som er lavet for at gå imod Guds ord, har vist sig nyttesløse. Jeg ved, at vor Herre og Mester, Jesus Kristus, er kirkens overhoved; at han dagligt på sin egen måde, taler ikke alene til de af kirkens ledere, der har høje stillinger, men også til individuelle medlemmer, når de blot overholder Guds befalinger. Herom bærer jeg mit højtidelige vidnesbyrd, og jeg velsigner alle kirkens trofaste, ja, alle over hele verden, i vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

Du kan selv vælge

Tale holdt af præsident N. ELDON TANNER ved den 143. årlige generalkonference

En af de største gaver, som Gud har givet menneskeheden er handlefriheden.

På et ret tidligt tidspunkt i sit liv, befinder mennesket sig et sted, hvor to vældige veje mødes — den rigtige, der fører til fremgang og glæde; og den forkerte, som fører til, at man går omveje og møder sorg. Der eksisterer en evig lov, efter hvilken hver eneste sjæl gennem sit eget valg træffer beslutningen om sin egen skæbne. Vor succes eller fiasko, fred eller utilfredshed, glæde eller sorg, afhænger alt sammen af de valg, vi træffer hver dag.

Ifølge skrifterne, er det største og vigtigste spørgsmål i forbindelse med den enkelte netop handlefriheden. Før verden blev til, var der et stort råd i Himlen, hvor Gud Faderen præsenterede os for sin store plan om at organisere og befolke jorden.

Han forklarede, at hans åndelige børn ville komme ned på jorden, hvor de skulle have legemer af kød og blod, og prøves i alle ting for at det skulle fremgå, om de ville holde alle hans befalinger, og hvor de skulle forberede sig til at komme tilbage til hans nærhed for evigt.

Lucifer, morgenrødens søn, kom frem med sin plan, hvorigennem alle mennesker skulle tvinges til frelse, så ikke en eneste sjæl ville

gå tabt, men han selv ønskede æren deraf. Så fremsatte Kristus sin plan, at man skulle følge det, som Faderen havde sagt og tillade, at alle mennesker selv valgte; i følge denne plan skulle al herligheden tilkomme Faderen. Kristi plan blev akcepteret, og alle de, der kom ned for at bo på jorden, i legemer af kød og blod, valgte der, i det store råd, at følge Kristus. Satan gjorde oprør og hans indflydelse var så stor at en trediedel af Himlens hærskarer fulgte ham. Som det står skrevet i Moses, sagde Gud:

„Derfor, fordi Satan gjorde oprør mod mig og søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet ham, og ligeledes fordi han ville, at jeg skulle give ham min egen magt, sørgede jeg for, at han skulle nedstyrttes ved min Enbarns magt.

„Og han blev Satan, ja, endog djævelen, al løgnens fader, for at bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, endog så mange, som ikke vil lytte til min røst. (Moses 4:3-4).

På det tidspunkt besluttede Satan og alle hans efterfølgere sig til at ødelægge vor handlefrihed og retfærdighedens sag. Han begyndte sit tvivlsomme arbejde i Edens Have, og det lykkedes ham at friste

Adam og Eva til at spise af den forbudne frugt. Gud havde sagt:

„... af alle træer i haven kan du frit spise,

„men af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; *ikke desto mindre kan du selv vælge*, thi det er givet dig, men husk på, at jeg forbyder det, thi den dag, du spiser deraf, skal du visseelig dø.“ (Moses 3:16, 17, Kursiv tilføjet).

Medens Satan er fast besluttet på at ødelægge os, så siger Frelseren: „... dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.“ (Moses 1:39).

Han gav sit liv, for at hele menneskeheden kunne nyde evigt liv; og gennem hans evangelium og gennem både de gamle og de nye profeters lære, er det givet os klart at forstå formålet med livet, og hvordan vi skal skelne det rigtige fra det forkerte, idet det er lovet alle, der holder befalingerne, frelse og opbøjelse. Men husk, at Satan har sagt, at han vil ødelægge menneskeheden og at han stadig arbejder på at gøre dette. I skriften står der:

„Satan opægger dem for at føre deres sjæle til fordærvelse.

„Og således har han lagt en listig plan og tror, at han kan tilintetgøre Guds værk; ...

„Og således går han op og ned, frem og tilbage på jorden og søger at fordærve menneskenes sjæle.“ (L. & P. 10:22-23, 27).

Satans virkelighed og den magt og indflydelse, som han besidder, har været åbenlyst lige siden den første fristelse i Edens Have. Han påvirkede Kain til at slå sin broder Abel ihjel, hvilket blev årsag til megen lidelse og sorg. Mormons Bog er fuld af eksempler på, at individer og grupper har nægtet at følge Herrens lære og i stedet er bukket under for Satans indflydelse.

I Bibelen har vi historien om syndfloden, hvor folkene på grund af deres ondskab druknede med undtagelse af Noa og hans familie. Vi ved, hvad der skete med de store byer: Sodom og Gomorra, fordi indbyggerne valgte at følge Satan. I verdenshistorien læser vi om romerrigets fald; og der er alt for mange andre civilisationer, der er blevet ødelagt, til at vi kan nævne dem. Også mange enkeltpersoner er blevet tilintetgjort, fordi de vendte sig fra Herren.

I en meget tankevækkende tale for nylig, som Jenkin Lloyd kaldte: „Hvem forfører Amerikas sjæl?“ udtrykte han, at vejen ned gennem historien er brolagt med de døde staters og de faldne imperiers knogler. Han påpeger, at Rom ikke faldt, fordi dets mure var lave, men fordi Rom i sig selv var lavt. Sanseligheden, orgierne og den gradvise svækkelse af et folk, der engang var fuldt af selvdisciplin, var i høj grad medvirkende til Roms fald. (Tale holdt for The American Society of Newspaper Editors).

Vi har alle disse eksempler, hvilket yderligere bevis behøver vi da for at blive overbeviste om, at når vi vælger det onde i stedet for det gode, så mister vi vor frihed og bliver slaver af dem, der ønsker at ødelægge os og tage de velsignel-

ser, som gives de retfærdige, fra os? Når vi hver dag skal træffe vore valg, så må vi huske på, at som vi sår, sådan skal vi også høste. Vi kan ikke så uretfærdighedens sæd og høste velsignelser. Lad mig fortælle en historie, der illustrerer dette.

En mand, som var nået langt her i livet, havde gode muligheder for en strålende fremtid. Så en dag ved en forretningsfrokost, fandt han ud af, at hvis han tog sig en lille én sammen med de andre, ville han blive endnu mere populær. Snart begyndte han at se på klokken, om det ikke snart var tiden at få sig en drink, og det varede ikke længe, før han slet ikke syntes, at disse tidspunkter indtraf tilstrækkeligt ofte. Til sidst blev han alkoholiker, mistede sit job, sin kone og sine venner. Fordi han valgte det gale i et beslutningsøjeblik, mistede han alt, hvad han engang så håbefuldt og flittigt havde arbejdet på at opnå.

På den anden side har vi Joseph, som blev solgt til Ægypten; Moses, som førte israelitterne ud af fangenskab; Daniel, som gennem Herren udtalte vidunderlige profetier og forudsigelser, og om hvem, man, da han blev bragt ud af løvekulen, måtte erkende: „... at de ikke har gjort (ham) nogen mén, fordi (han) er fundet skyldfri for hans åsyn...“ (Daniel 6:23). Disse og mange andre havde mod til at sige nej til fristelsen og sælge det rigtige og derved frelse sig selv og deres folk fra tilintetgørelse.

Det er af meget stor betydning, at vi har selv-disciplin, hvis vi skal vælge det rigtige. Det er meget nemmere at drive med strømmen, end det er at ro, det er nemmere at lade sig glide ned ad en bakke, frem for at klatre op ad den. Satan arbejder konstant på at drage os nedad ved at friste os med alkohol,

tobak, hårde stoffer, pornografi, bedrag, uærlighed og smiger, idet han altid venter på at kunne tage os i at gøre noget forkert.

Hvordan kan vi bekæmpe det onde, der er omkring os, og som i den grad dominerer i verden i dag? Satan prøver mere end nogensinde at drage sjæle til sig i sit rige. Vi må og skal overvinde ham, og vi kan virkelig gøre det, men det er kun muligt ved at efterleve Jesu Kristi lærdomme og ved at gøre vor indflydelse til en aktiv og stærk magt. Som ledere, som forældre, lærere og som hinandens næste, må alle de gode mennesker, der findes i verden, og som kæmper for deres frihed, for fred, succes, lykke og for et evigt liv sammen med vor Fader i Himlen, være eksempler og forbilleder for andre ved aktivt at kæmpe mod de kræfter, der truer med at ødelægge vort og vore børns vel.

Vi må ikke lade os bedrage eller føre bag lyset, fordi det i verden i dag er almindeligt at sige, at regler og forbud kan skade et barns psyke. Nu hvor det meget liberale og „tolerante“ samfund har fremgang, siger man, at et barn ikke må straffes, når det har været uartig.

Dette sker under falske forudsætninger, og vi er langt bedre stillet, når vi lytter til de råd, Herren gav os:

„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.“

„De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.“ (L. & P. 68:25, 28).

Børn lærer ikke af sig selv at skelne mellem godt og ondt. Det er forældrene, der afgør, hvor villigt barnet skal blive til at påtage sig ansvar, og hvor dygtigt barnet skal være til at træffe ansvarlige beslutninger, til at væjse for og imod, og til at indse, hvad der kommer ud af at vælge noget forkert. Når vi underviser børnene, har vi ansvaret for at opdrage dem til at gøre det rigtige. Hvis et barn er meget snavset, ventér vi ikke på, at det skal blive voksent, så det selv kan bestemme, om det vil i bad eller ej. Vi lader ikke barnet vente med at bestemme, om det vil tage sin medicin eller ej, når det er sygt, vi lader det ikke bestemme, om det vil gå i skole eller i kirke. Ved eksemplets magt, gennem overtalelse og vor kærlighed til barnet, kan vi få det til at gøre det, som vi ved, er det bedste for barnet. Vi kan ikke tilstrækkeligt understrege vigtigheden af eksemplets magt. Den nu afdøde J. Edgar Hoover, som tidligere var direktør for the Federal Bureau of Investigation (F.B.I.), sagde, at hvis fædrene og mødrene simpelthen jævnligt ville tage deres børn med sig i søndagskole og i kirke, så ville de samtidig temmelig effektivt kunne modarbejde de kræfter, der ligger til grund for ungdomskriminaliteten. Forældrene bør også lære deres børn tidligt i livet om det vidunderlige, at de virkelig er børn af Gud, og de bør lære dem, at den eneste måde, hvorpå man kan komme til at opnå held og lykke både her og i det evige liv, der kommer herefter, er ved at efterleve Jesu Kristi lærdomme. De må lære, at Satan er virkelig, og at han bruger alle midler, som han har til sin rådighed, for at friste dem til at gøre noget forkert, og for at føre dem på vildspor, gøre dem til sine fanger og for at hindre dem i at opnå den

største lykke og ophøjelse, som de ellers kunne komme til at nyde. For at imødegå de alvorlige problemer, som vi står overfor i vort samfund i dag, er det nødvendigt, at vi er eksempler på dyd og retfærdighed og at vi straks beslutter os til at stå fast, når vi stilles overfor moralske fristelser, som vi kan blive truet af. Vi ønsker ikke, at vor civilisation skal forfalde og synke ned til et stade, hvor det er de dyriske instinkter og lidenskaber, der dominerer, fordi vi ikke holdt den på et åndeligt højt plan. Lad mig endnu engang henvise til Jenkin Lloyd Jones.

Han sagde, at vi lider under, at vore moralske standarder er faldet sammen. Vi er ikke længere så fintfølede, derfor skal der nu langt mere til, før vi føler retfærdig harme. Han siger videre:

„Vil nogen benægte, at filmene bliver mere og mere smudsige? Nu kaldes det imidlertid ikke længere smuds. Nu kaldes det ‚realisme‘. Hvorfor lader vi os fordamme? Hvorfor nikker vi blot med hovedet, når de fortæller os, at smuds blot er en særlig udviklet kunststart, at tøjlesløshed i virkeligheden blot er en dokumentarisk beskrivelse? Hvorfor lader vi os narre?

„Vi er nået til det punkt, hvor vi skulle tage den svækkende liberalismes filosofi op til fornyet overvejelse . . .

„Det er på tide, at vi gennemgår den tanke, at der findes noget, der hedder synd — ganske almindelig synd, som begås med fuldt overlæg. Det er på tide, at det blev moderne med en smule selvdisciplin igen.“

Det er også på tide at vi indser, at alle disse ting simpelthen er Sattens måde at ødelægge menneskeheden på. Hvad bør vi da gøre? Hvis der findes pornografi hos boghandleren, i fjernsynet eller

radioen, hvis der findes nogen, der gør det nemmere for de unge og uerfarne mennesker at komme til at drikke spiritus, så de må lide følgerne af disse under såsom: alkoholisme, ødelagte hjem og bilulykker, hvis vi trues med, at der gennemføres love, som ikke er i overensstemmelse med Guds love, så er det vor pligt og vort ansvar individuelt at tale imod det, at organisere os og at søge at beskytte os selv og vort samfund mod sådanne ødelæggende ting. Det er vigtigt, at vi reagerer effektivt imod den umoralshked og det onde, der findes i vort samfund, og som truer vore børns moral, ja, deres liv.

De mennesker, der erklærer, at de har deres rettigheder, og som ønsker at benytte deres handlefrihed til at søge uretfærdige mål, de misbruger deres handlefrihed og medvirker til, at andre mennesker ikke længere har deres fulde handlefrihed. Skønt mange af vore problemer skyldes dem, der med fuldt overlæg kun søger at fremme deres egne selviske og djævelske ønsker, så findes der dog også en anden vildledt gruppe, der hølydt giver udtryk for deres anderledes anskuelse, og som også kan vildlede os. Vi må tale lige så højt og bestemt, når vi arbejder for at bevare et højt stade, så vi kan nyde familiesolidariteten, som er en hvilken som helst nations styrke. Vi må stå fast imod alt det, der søger at ødelægge familieenheden.

Når vi betragter de forfærdelige ting, der dominerer i verden i dag, krige, død, lidelse og sygdom — og når nogen spørger os, hvordan Gud kan tillade, at der findes så mange lidelser blandt os, så lad os huske på, at det er menneskene selv, der er ansvarlige herfor. Selv om det ofte er de uskyldige, der lider under det, de onde udøver, så er al den strid, uvilje og ondskab,

der findes i verden i dag, opstået, fordi mennesket har valgt at følge Satan i stedet for at acceptere Jesu Kristi lære og leve i overensstemmelse hermed. Lige fra begyndelsen har vi fået at vide, at der er en modsætning i alle ting, for at vi kan udvikle os i overensstemmelse med den plan, Gud har for os. Lad os igen se på skrifterne.

„Thi det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting. Hvis det ikke var så . . . kunne retfærdighed ikke finde sted, ej heller ugudelighed og hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt . . .

„Derfor gav Gud Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet.

„Derfor er menneskene fri efter kød; og i alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er.“ (2. Neph. 2:11, 16, 27).

Mennesket blev ikke skabt for at være ulykkeligt, for „menneskene er til for at kunne nyde glæde.“ (2. Neph. 2:25). For at hjælpe os og lede os i vore valg, for at modvirke alle Satans kræfter, og for at give os den lykke og glæde, som vi søger efter, har Gud bestemt, at hans Søn Jesus Kristus skulle genoprette sit rige og sin kirke på jorden og gengive evangeliet i dets fylde. Han genoprettede præstedømmet, hvilket er myndigheden til at handle i Guds navn, og han gav os en profet, gennem hvilken Gud taler direkte til os. Sammen med tusinder af andre bærer jeg mit vidnesbyrd for hele verden om, at kun evangeliet alene viser

den sande vej til lykke og fred, som overgår al forstand, og til det evige liv for alle, der vil modtage evangeliet og overholde dets befalinger.

Ja, hver eneste dag i vort liv bestemmer vi gennem vore valg, om vi skal have en god eller en dårlig høst, om vi skal blive frelst eller om vi skal ødelægges, om vi skal leve evigt sammen med vor Fader, eller om vi skal opleve det frygtelige at blive vist bort fra hans nærhed. Hver dag vælger vi, om vi tror på Gud, den evige Fader og på hans Søn, Jesus Kristus, eller ej, og om vi vil acceptere deres lære og holde budene.

Vi vælger, om vi vil acceptere præsident Harold B. Lee som en Guds profet, om vi vil lytte til hans røst, og om vi vil følge ham med den overbevisning, at han er Herrens talerør på jorden og lederen for alle Guds børn på jorden i dag. Vi vælger, om vi vil være beredte på at leve efter trosartiklerne og være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. Når vi vælger først at søge Guds rige og hans retfærdighed, så ved vi, at alle andre ting vil blive os givet.

Vi kan ikke fare vild, hvis vi lytter til profetens røst og følger ham, for når vi følger ham, vil vi blive ledt ind på sandhedens og retfærdighedens vej, vi vil blive elsket og respekteret, og vore medmennesker vil kunne stole på os, og til sidst vil vi nyde den evige glæde sammen med vor Fader i Himlen. Eller vi kan benægte alt dette og gå glip af alle disse store velsigelser.

„Ikke desto mindre, kan du vælge for dig selv.“

Det er min ydmyge bøn, at vi alle sammen må vælge visdom. I Jesu Kristi navn. Amen.

Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne. Og hvor stor er ikke Hans glæde over den sjæl, der omvender sig; Derfor er I kaldet til at råbe omvendelse for dette folk. Og dersom det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!

(L. & P. 18:10, 13-16).

Mennesket-Guds barn

Af MARION G. ROMNEY
2. rådgiver i Det første Præsidentskab

Den sandhed, som jeg her ønsker at understrege, er, at vi dødelige virkelig og bogstaveligt er Guds børn. Hvis menneskene blot forstod, troede og accepterede denne sandhed og levede derefter, så ville vort syge og døende samfund blive nyt og bedre, ja, det ville blive frelst, og menneskene ville få fred her og nu og evig glæde i det tilkommende.

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige accepterer dette som en grundlæggende kirkelærdom. De mennesker, der har tænkt grundigt over følgerne af dette, finder at hele deres liv påvirkes heraf; det leder alle deres tanker og gerninger og giver dem mening. Det forholder sig sådan, fordi de ved, at det er naturens evige lov i alle planter og dyr og i alle mennesker, der gør, at de former sig, producerer efterkommere, der så vokser op i deres forældres billede.

De tager det for givet, at det er den samme lov, der gælder med hensyn til Guds børn. Deres mål er derfor, en skønne dag at blive som deres himmelske Fader. Det er ikke noget, de kun tænker sig til; de ved det ganske enkelt, fordi Gud åbenbærede, at det er hans „gerning og herlighed at tilveje-

bringe udødelighed og evigt liv for mennesket.“ (Moses 1:39), hvilket jo er det liv, Gud har.

Det første menneske, Adam, vidste, at han var Guds søn. Han gik og talte sammen med ham i Edens Have før syndefaldet. Efter syndefaldet „(påkaldte) Adam og Eva, hans hustru, . . . Herrens navn, og i retning af Edens Have hørte de Herrens røst, som talte til dem . . .“ (Moses 5:4-5).

Senere sendte Herren dem en engel, som underviste dem i evangeliets plan, hvorefter „Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre.“ Men „Satan kom iblandt dem og sagde: . . . Tro det ikke, og de troede det ikke, og de elskede Satan mere end Gud. Og fra den tid af begyndte menneskene at blive kødelige, sanselige og djævelske.“ (Moses 5:12-13).

Lige fra dengang og til vor tid har de fleste mennesker, ligesom Adams første efterkommere ikke troet, skønt Gud gentagne gange åbenbærede det for alle profeterne, lige fra Adam og til Noa. Han åbenbærede det ligeledes for Abraham og derefter til Moses „da Moses blev ført op på et overordentligt højt bjerg.

„Og han så Gud ansigt til ansigt og talte med ham . . .

„Og Gud talte til Moses og sagde: Se, jeg er Herren, Gud den Almægtige . . .

„Og se, du er *min søn* . . .

„Jeg har et værk for dig, *Moses, min søn*; og du er i min Enbarnes lignelse, og min Enbårne er og skal være Frelseren, thi han er fuld af nåde og sandhed . . .

„Og nu, se, dette ene viser jeg dig, *Moses, min søn*; thi du er i verden og nu viser jeg dig det.“ (Moses 1:1-4, 6-7, Kursiv tilføjet).

I dette korte stykke, kalder Herren tre gange Moses for „min søn“. Paulus sagde i den store tale, han holdt på Marshøjen, idet han talte om Gud: „ . . . I ham lever og røres vi; . . . thi vi er . . . hans slægt.“ (Ap. Gern. 17:28).

Joseph Smith og Oliver Cowdery erklærer: „at han lever!

„Thi vi så ham . . . og vi hørte røsten, som vidnede . . .

„At ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer verdenerne og . . . deres indbyggere er sønner og døtre af Gud.“ (L. & P. 76:22-24).

„Født af Gud.“ Kan dette være sandt, når vi tænker på, at vi jo alle er født som sønner og døtre af vore jordiske fædre? Ja, det er sandt, fordi menneskene er tosi-

dige væsener — de har en ånd, der lever i et tabernakel af kød og ben. I åbenbaringen står der: „Ånden og legemet er menneskets sjæl.“ (L. & P. 88:15). Gud er Faderen til menneskets ånd, ligesom den jordiske fader er far til dets dødelige legeme.

I skrifterne forklares tydeligt, hvad ånd er. Vi har et klart ordbillede i 3. kapitel i Ether, Mormons Bog, hvor der fortælles om, hvordan Jesus Kristus så ud som ånd, omkring 2200 år, før han fødtes i kødet af Maria. I skriften står der, at Jesus stod foran Jareds broder i form og skikkelse som en mand og sagde: „... Se, jeg er Jesus Kristus...“ „Ser du, at du er skabt i mit eget billede? Ja, alle mennesker blev i begyndelsen skabt i mit eget billede.

„Se, dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme, og jeg har skabt mennesket efter min ånds legeme, og som jeg ser ud for dig i ånden således skal jeg vise mig for mit folk i kødet.“ (Ether 3:14-16). I overensstemmelse med denne sandhed erklærede Jesus så sent som i 1833 overfor Joseph Smith: „... jeg var i begyndelsen hos Faderen og er den førstefødte (her betyder det naturligvis den førstefødte ånd);

„I var også i begyndelsen hos Faderen; det, som er ånd...“ (L & P. 93:21-23).

Vi lærer mere om ånd i forudtilværelsen fra de ting, som Abraham nedfældede, da han havde haft en åbenbaring, hvor han så mange ånder, som var forsamlet i Himmellens store råd. Der taltes om, at jorden skulle skabes, for at ånderne kunne komme derned og modtage legemer af kød og ben og således blive menneskesjæle. Planen var den, at de skulle dø efter at have været på jorden et stykke tid — det vil sige, at deres evige åndelige legemer og deres dødelige legemer skulle adskilles. Senere ville de igen blive forenet som u dødelige sjæle ved opstandelsen. Abraham lærte også, at de, hvis de under deres korte ophold her på jorden viste sig trofaste, så ville de som opstandne væsener få tilladelse til at komme tilbage til deres himmelske Faders nærhed — deres åndelige Faders nærhed — og nyde evig fremgang. Dette er Abrahams ord:

„Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; ... Og Gud så disse sjæle, at de var gode ... og (han) sagde: 'Disse vil jeg gøre til mine fyrster;' thi han

stod midt iblandt dem, som var ånder ... Og han sagde til mig, Abraham: 'Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født.'

„Og der stod en imellem dem, der var Gud lig (dette var Jesus Kristus, den førstefødte ånd), og han sagde til dem, som var med dem: 'Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå, disse kan bo;

„Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud, vil befale dem.

„Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere (dette henviser til os; vi bestod vor første prøvestand og fik mere, idet der blev givet os jordiske legemer) ... og de, der består deres anden prøvestand (det vil sige dette liv) ... skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed.“ (Abr. 3:22-26). Sådan er den åbenbarede sandhed om menneskets høje lod. Som kontrast hertil kan man læse den engelske digter (1688—1744), Alexander Popes digt om, hvor dybt mennesket er faldet, fordi det har afvist det åbenbarede ord. Det gengives her på engelsk, da det ikke findes på dansk.

„Placed on this isthmus of a middle state,

A being darkley wise and rudely great:
 With too much knowledge for the Sceptice side,
 With too much weakness for the Stoic's pride,
 He hang between, in doubt to act or rest;
 In doubt to deem himself of God or Beast;
 In doubt his mind or body to prefer;
 Born but to die, and reas'ning but to err;
 Alike in ignorance, his reason such,
 Whether he thinks too little or too much;
 Chaos of thought and passion, all confused;
 Still by himself abused or disabused;
 Created half to rise, and half to fall;
 Great Lord of all things, yet prey to all;
 Sole judge of truth, in endless error hurl'd;
 The glory, jest, and riddle of the world! . . .
 „Fix'd like a plant on his peculiar spot
 To draw nutrition, propagate, and rot . . .
 „On life vast ocean diversely we sail,

Reason the card, but Passion is the gale . . .
 „And hence one Master-passion in the breast,
 Like Aaron's serpent, swallows up the rest.”
 „An Essay on Man,” Epistle II

Teorien om, at mennesket ikke skulle være Guds efterkommere er trængt så meget igennem, at det i høj grad er og altid har været en stor hindring for menneskets åndelige vækst, ligesom det nedbryder moralen. At dette skulle blive således, kunne man have sagt sig selv for længe siden. Pope tvivler på, om „mennesket skal betragte sig som gud eller blot som et dyr” han hælder nærmest til den opfattelse, at mennesket er et dyr; og tvivlen om han skal lade sit sind eller sit legeme dominere, afgøres til fordel for legemet. Denne opfattelse af mennesket gør, at det ikke længere behøver at føle sig „tynget af sit ansvar”, idet det blot kan „spise, drikke og være glad, for i morgen skal vi dø.” Sandheden er, mine kære søskende, at mennesket er Guds barn — med muligheden for selv at blive gud. Hver eneste retfærdig sjæl

må reagere, når børnene synger:
 „Jeg er Guds kære barn,
 og han har sendt mig her . . .
 hvis jeg hans vilje gør hver dag,
 til ham engang jeg går.
 Led mig, før mig, gå du med mig,
 hjælp at finde vej.
 Lær mig det, jeg gøre må,
 for op til Gud at nå.”

(De to sidste linier rettet ifølge præsident Lees ønske)
 At mennesket er Guds barn, er den vigtigste kundskab, vi dødelige sidder inde med. En sådan viden, ligger udenfor det uinspirerede menneskes horisont. Hverken logik, filosofi eller nogen anden form for verdslig lærdom har nogensinde og vil heller aldrig kunne fastslå dette. De mennesker, der begrænser deres søgen til disse indlæringsmetoder, vil fortsætte, som de altid har gjort, de vil „stadig . . . lære uden nogensinde at nå til erkendelse af sandheden.” (2. Tim. 3:7). Den eneste måde, hvorpå man kan få sand viden om sådanne ting, er gennem guddommelig åbenbaring. Og til alt held, er dette blevet åbenbart gentagne gange fra Adams tid til vore dage.
 Den, der gennem den Helligånd opnår et vidnesbyrd om den sandhed, at han eller hun er født af Gud, adskiller sig i sine motiver og øn-

sker lige så meget fra den, der ikke tror det, som en voksende vinranke adskiller sig fra en gren, der er skåret fra stammen.

Når man ved, at man er Guds barn, så behøver man ikke spekulere på, om man skal regne sig „for en gud eller et dyr“. Så ved man, at man har muligheder for, ligesom alle andre væsener, der får efterkommere — at nå til en modenhed og en status, der ligner vor himmelske Faders, og for evigt „få tildelt herlighed over (sit) hoved.“ (Abr. 3:26). Dette er målet.

Mennesket, der har denne forståelse, akcepterer de ti bud, bjergprædikenen, visdomsordet og hvert eneste andet bud, der er givet os af Herren, som en lov vi skal overholde for at nå det mål, for hvilket han ofrede sit liv.

Dette menneske bestræber sig på at efterkomme Frelserens opfordring:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.“ (Matt. 11:28). Og det søger også at efterkomme hans udfordring:

„Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg eller jeres Fader, som er i himlen, er fuldkommen.“ (3. Neph. 12:48).

Dette menneske ved, at det er vis-

dom at rette sig efter Herrens bud: „I skal vogte jer og give flittigt agt på det evige livs ord; thi I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund.“ (L. & P. 84:43-44).

Det tror fuldt og fast på Herrens løfte om at: „Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.“ (L. & P. 93:1).

Sammen med Job erklærer dette menneske: „Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem. Når min sønderlidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud.“ (Job 19: 25-26).

Og sammen med Alma ønske:

„O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at skælve, og råbe omvendelse til alle folk.

„Ja, jeg ville forkynde omvendelse og forløsningsplanen til hver eneste sjæl som med en tordenrøst, at de skulle omvende sig og komme til vor Gud, at der ikke mere skulle være nogen sorg på hele jorden.“ (Alm. 29:1-2).

Og dette menneske vil sammen med Nephi beslutte:

„... Jeg vil gå og gøre det, som

Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.“ (1. Neph. 3:7).

Jeg kan hertil kun føje mit personlige vidnesbyrd om, at jeg ved, at jeg er en Guds søn, og at I, kære tilhørere, hver især er Guds søn eller datter, og jeg ved, at hvis vi anvender denne viden i vort liv, så vil vi gennem vor Frelser, Jesus Kristi forsonende offer kunne komme tilbage til hans nærværelse; dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Lad os tale om: Forpligtelse contra ansvar

AF LINDSAY R. CURTIS

„En dag kommer jeg sikkert til Kirken, men lige nu er jeg glad for at være fri for det pres og de forpligtelser, der følger med, så jeg blot ønsker at nyde friheden for en tid.“ Sådan sagde den smukke, kraftige og tiltalende Christian.

Christian, 23 år, universitetsuddannet og for kort tid siden gift med den smarte og flotte Lori, er netop begyndt at arbejde for et driftigt firma. „I årevis er jeg blevet presset til at gå i kirke, til at tage forskellige betalinger i kirken, til at betale tiende, og til at gøre en masse ting, alt sammen på grund af min fars stilling i Kirken. Nu, da jeg er min egen herre, vil jeg være fri for det hele, fra Kirken og dens ansvar. Når og hvis jeg engang bliver parat, vil jeg komme tilbage.“

Christian dumpede tilbage i stolen med et lettelsens suk. For ham syntes det, som om han netop havde befriet sig selv for en stor byrde, som han modstræbende havde båret i lang tid.

Men jeg havde kendt Christian og hans familie i mange år — alt for mange til at kunne acceptere det han sagde uden kommentarer. „Det er mærkeligt, Christian,“ sagde jeg. „Jeg har aldrig forestillet mig din far, som en, der brugte køllen over for dig, for at få dig til at gå i kirke.“

„Åh, han brugte ikke ligefrem køllen over for mig.“

„Har han nogensinde tvunget dig til at gå i kirke?“

„Ikke sådan rigtig, tror jeg. Men man forventede, at vi gik i kirke.“

„Hvad mener du med ‚forventede at gå i kirke?‘“

„Kun det, at sådan gjorde vi hjemme hos os. Alle gik i kirke. Og til praktisk talt alle møder kunne man regne med, at vores familie var til stede. Jeg tror jeg har været i kirke så mange gange, at det er nok til resten af mit liv.“

„Brød du dig aldrig om at gå i kirke?“

„Åh, jo, det gjorde jeg vel, men jeg tror, jeg blev vred over altid at skulle gå derhen.“

„Nu siger du, at du skulle gå, men det mener du jo egentlig ikke.“

„Du ved hvad jeg mener. Nu er jeg i det mindste uafhængig og føler under ingen omstændigheder forpligtelse til at gå i kirke, eller til at gøre noget som helst andet.“

„Christian, hvorfor tror du din far går i kirke eller tilbringer så mange timer, som han gør, som biskop i wardet?“

„Jeg regner med at han føler sig forpligtet til det.“

„Forpligtet over for hvem?“

„Over for stavs-præsidenten, tror jeg.“

„Gæt igen.“

„Nå ja, da — over for Herren.“

„Mener du, at man, når man gifter sig, starter sit eget hjem og flytter bort fra sine forældre, så pludselig bliver løst fra alle forpligtelser over for Herren? Hvorfor skal vi ikke ændre ordet fra forpligtelse til ansvar? Er der nogen forandring i vor stilling, som pludselig løser os fra vore ansvar?“

Du ved Christian, at når man er barn, må ens forældre undertiden bruge lidt pres, sommetider presset fra håndens bagside, for at indprente os vore ansvar. Der er visse ting, der skal gøres, visse regler, der skal følges, visse bestemmelser om opførsel, man bør vænne sig til. Når vi bliver ældre, er det kun at håbe, at tvang ikke længere er nødvendig, for så indser vi nødvendigheden af disse regler og vor forpligtelse over for dem.

For lovovertræderen er politibetjenten kendt som en trussel, som noget der bør frygtes. Men lovlyderen opfatter ham som udtryk for beskyttelse, som en ven, som én der passer på os.

Vil du til at sætte dig op imod din far, fordi han lærer dig de korrekte principper, fordi han viser dig den rette vej — og uden tvang? Ville du foretrække, at han havde vist dig et dårligt eksempel?“

„Menneske, du forstår sandelig at fordreje tingene“, Christian flyttede sig besværligt i sin stol.

„Gør jeg? Jeg havde virkelig håbet at få bragt nogle ting i orden. Ser du, din far kommer slet ikke ind i billedet, nu hvor du har fået dit eget hjem. Men du vil aldrig undgå din himmelske Faders indflydelse. Hvis du kan negligere dine ansvar over for Ham, og føle det er rigtigt, så værsgod. Men jeg tvivler på, at du kan. I virkeligheden er der intet sted på jorden, hvor du kan undgå Hans indflydelse, og jeg ved, at heller ikke i himlen er der et sted, hvor du kan undgå den.“

Jeg ventede, mens Christian syntes at være langt borte i sine tanker. Efter et stykke tid sagde han: „Jeg tror, jeg har lagt hele skylden på far. Jeg elsker ham meget højt, og jeg værdsætter hans eksempel. Jeg har altid været stolt af ham og hans hengivenhed for Herren. Alt hvad du har sagt, fortjener jeg virkelig. På søndag vil jeg sikkert være tilbage og gøre det, som jeg hele tiden har vidst, jeg skulle gøre.“

„Hvorfor ønsker du at tage på mission, min dreng?“

Præsident HAROLD B. LEE
Illustreret ved TED HENNINGER

Jeg overværede en stavskonference, i forbindelse med hvilken jeg skulle interviewe nogle unge mennesker, der ønskede at blive missionærer. Før en bestemt ung mand skulle komme ind, sagde stavspræsidenten til mig: „Nu kommer der en ung mand, som lige har overstået en slem oplevelse. Han er lige kommet ud af hæren. Han fik granatchock; du må hellere sørge for, at han er helt sikker på, hvad det er, han nu er ved at påtage sig.“

Da jeg så havde ham siddende overfor mig, sagde jeg: „Hvorfor ønsker du at tage på mission? Er du sikker på, at du virkelig ønsker at tage afsted, efter de frygtelige oplevelser du lige har været ude for?“

Han sad og tænkte sig om et øjeblik og svarede så: „Bror Lee, jeg havde aldrig før været hjemmefra, da jeg kom ind i hæren. Da jeg blev anbragt i en militærlejr, hørte jeg næsten intet andet end dårligt smudsigt sprog. Jeg opdagede, at jeg var ved at miste mit rene sind, og jeg søgte Gud i bøn, hvor jeg bad ham om at give mig styrke til ikke at få denne dårlige vane. Gud hørte min bøn og gav mig styrke.

Jeg gennemgik min militære uddannelse, og det var hårdt. Jeg bad nu Gud om at give mig fysisk styrke til at klare det, og også denne bøn opfyldte han. Han hørte min bøn, men da vi kom nærmere kamplinien, og jeg hørte larmen fra skuddene — nogle gange lå vi i vore granathuller, og kampen var så hård, at det syntes som om, at man ville få skudt en finger af, bare man stak den den mindste smule op ad hullet — jeg var bange. Jeg lå bare der og lyttede og bad til Gud om, at han ville give mig mod til at gøre det, som jeg var sendt derud for at gøre, og Herren hørte min bøn og gav mig mod. Så blev jeg sammen med nogle andre sendt op mod fjendens linier, så jeg over radioen kunne meddele, hvor man skulle angribe. Nogen gange var der fjender på alle sider af mig, jeg var afskåret fra at komme tilbage. Og jeg var sikker på, at dette ville koste mig livet. Jeg bad den eneste, der kunne beskytte mig, om at hjælpe mig at finde vej tilbage, og Gud hørte mine bønner. Igen og igen bragte han mig tilbage, lige meget, hvor forfærdelig kampen var.

„Og nu, bror Lee,“ sagde han, „er jeg hjemme igen, og nu ønsker jeg at sige tak til den magt, som jeg bad til — Gud, vor himmelske Fader.“ Han fortsatte: „Mit formål med at tage på mission er at lære andre om den tro, som jeg lærte i søndagsskolen, i seminaret, i min præstedømmeklasse og i mit hjem. Jeg ønsker, at undervise andre, så de kan få samme styrke, som jeg fik til at komme igennem disse vanskelige oplevelser.“

Ordinationer

Slagelse: 17. juni 1973

Bent Henning Herluf Jensen ordineret til diakon af broder Børge Grand Hansen

Nordre Gren: 10. juni 1973

Henrik Billeskov Jansen ordineret til lærer af broder Hans Billeskov Jansen

Horsens: 8. juli 1973

Hans-Jørgen Anders Sørensen ordineret til præst af broder Hans J. Sørensen

15. juli 1973

Søren Emil Jørgensen ordineret til lærer af broder Stevan Lars Nielsen

Herning: 13. maj 1973

Ole Mathiesen ordineret til lærer af broder H. M. Olsen

Århus: 15. juli 1973

Rolf Ivan Færch ordineret til præst af broder Jens Lind Jensen

Døde

Randers:

Den 21. juni 1973 døde broder **Jens Christian Petersen**, 81 år gammel.

Dåb

København: 23. juni 1973

Elna Petra Madsen døbt af broder Ole P. Petersen, håndspåbyggelse af ældste Terril Hurst

Nordre Gren: 16. juni 1973

Lasse Mejlsø døbt af broder Per Mejlsø, håndspåbyggelse ved samme.

Amager: 7. juli 1973

Vinnie Anne Madsen døbt af broder Villy Sørensen, håndspåbyggelse af ældste Jerry Richard Jensen

Herning: 31. marts 1973

Ole Laurits Martin Harald Mathiesen døbt af ældste Poul Howard Price, håndspåbyggelse ved ældste Scott Clair Frischknecht

Horsens: 30. juni 1973

Bent Ove Pedersen døbt af ældste Kim Bostrup-Sørensen, håndspåbyggelse ved broder Kristian Pedersen

Søren Emil Jørgensen døbt af ældste Derek W. Burrows, håndspåbyggelse ved ældste Steven Lars Nielsen

Slagelse: 9. juni 1973

Bent Henning Herluf Jensen døbt af ældste Thomas Bennet, håndspåbyggelse ved ældste Jonathan Hawkes

Jytte Bente Grete Lilian Jensen døbt af ældste Jonathan Hawkes, håndspåbyggelse ved ældste Thomas Bennet

Dåb (Baptisms continued)

Fredericia/Kolding: 20. maj 1973

Thomas Lundbæk Krüger døbt af broder Jens Chr. Lundbæk, håndspåbyggelse ved samme.

Solvejg Lundbæk Krüger døbt af broder Jens Chr. Lundbæk, håndspåbyggelse ved samme.

Århus: 14. juli 1973

Rolf Ivan Færch døbt af broder Palle Sørensen, håndspåbyggelse ved broder Jens Lind Jensen

Velsignelser

Nordre Gren: 1. juli 1973

Hans Hjort Rode Nielsen og Ellen Halbreck Petersen søn **Sebastian Halbreck Hjort Nielsen** velsignet af sin fader

Amager: 3. juni 1973

Helge Nørrung og Hanne Clausen Wrangs søn **Daniel Nørrung** velsignet af sin fader

1. juli 1973

Bent Didriksen og Any Schou Jørgensens søn **David Didriksen** velsignet af sin fader

Ålborg: 1. juli 1973

Leif Pedersen og Johanne Elisabeth Weerds søn **John Van De Weerd Pedersen** velsignet af sin fader

Randers: 1. juli 1973

John Laurits Olsson Og Ellen Margrethe Dahlins søn **Michael Olsson** velsignet af sin fader

København: 15. juli 1973

Buprendra Pranalil Singapura og Britta Annette Christiansens datter **Kiran Annette Singapuril** velsignet af broder

Hans Chr. Christiansen

Fødselsdage

Stjernen ønsker tillykke til:

Karlin Damgaard, Nordre Gren, 80 år den 2. oktober

Alice Madsen, København, 65 år den 3. oktober

Dagmar Pedersen, Ålborg, 75 år den 7. oktober

Søren Emil Jørgensen, Horsens, 65 år den 7. oktober

Elna Christensen, Amager, 65 år den 9. oktober

Christian Enevoldsen, Nordsjælland Gren, 65 år den 10. oktober

Harriet Andersen, Nordsjælland Gren, 70 år den 21. oktober

Gudrun Dam Nielsen, Ålborg, 65 år den 22. oktober

Christel Petersen, København, 70 år den 22. oktober

Ester Christensen, København, 65 år den 22. oktober

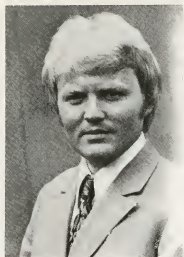
DER VANDRE JEG SÅ OFTE

af Jeanne B. Lawler

1. Jeg vandre så ofte blandt duftende kløver på enge med dejlige blomster i flor. En håndfuld jeg samler, står stille og tøver, ved hver lille blomst går min tanke til Mor.

2. Min kærlighed vil jeg med blomsterne sende, og duften vil vække erindring hos dig. At vandre og lære naturen at kende, og glæde sig over den, lærte du mig.

Fra „Syng med mig“ oversat af Rie Voss

ET FARVEL

Tirsdag eftermiddag den 10. juli var vi nogle stykker samlet på Københavns Hovedbanegård, for at tage afsked med — og ønske lykke på rejsen — til ældste Henrik Als fra Nordre Gren.

Henrik er blevet kaldet til i 2 år at tjene som missionær i Den syden-gelske Mission.

Vi ønsker ham alle en lykkelig og lærerig tid som missionær, og må Herren være med ham i hans arbejde så det må blive til succes for ham selv og for kirken.

Till kuglepenne vennerne:

HENRIK ALS
England South Mission
1st. Floor, Highview House
Great Tattenhams, Epsom
Surrey, ENGLAND

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission 9. august 1973

David Roland Beck fra Centerfield, Utah.

Jonathan Lee Blain fra St. Anthony, Idaho.

Glade W. Poulsen fra Weston, Idaho.

Robert Frank Thorpr fra LaMesa, California.

12. juli 1973

Kenneth Bailey Hedin fra Salt Lake City, Utah.

Michael Don Johnson fra Hyde Park, Utah.

Steven Douglas Larson fra Vernin, Utah.

Frank Williard Riggs fra Montgomery, Alabama.

Jon Layne Sybrowsky fra Salt Lake City, Utah.

Julie Ann Judy fra Mesa, Arizona.

